อนุสรณ์ในงานประทานเพลิงศพ

นางพัชนี บุญรอด (แซ่ลี้)

ณ ฌาปนสถาน วัดดอนตูม อ. บ้านโป่ง จ. ราชบุรี

วันอาทิตย์ที่ ๓๐ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๑๘

อนุสรณ์ในงานประทานเพลิงศพ

นางพัชนี บุญรอด (แซ่ลี้)

ณ ฌาปนสถาน วัดดอนตูม อ. บ้านโป่ง จ. ราชบุรี

วันอาทิตย์ที่ ๓๐ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๑๘

คุณพัชนี (แซ่ลี้) บุญรอด

ชาตะ ๒๔๖๘

มรณะ ๑ ธ.ค. ๒๕๑๔

ด.ญ. เพ็ญประภา บุญรอด อายุ ๑๐ ปี

ด.ช. ปรเมศร์ บุญรอต อายุ ๘ ปี

ด.ช. ปรวีร์ บุญรอต อายุ ๘ ปี

คำนำ

เช้าวันนั้น

ข้าพเจ้าต้องตื่นนอนแต่เช้าตรู่ เพื่อเตรียมตัวเดินทางไปพบท่านผู้หนึ่ง ซึ่งมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง เกี่ยวกับหนังสือเล่มที่ท่านผู้อ่านกำลังถืออยู่ในมือขณะนี้

เขาผู้นั้น คือ คุณพี่ "พล ผลาพิบูลย์" ซึ่งผมเรียกติดปากแต่ไหนแต่ไรมา และใคร ๆ ย่อมรู้จักดี โดยเฉพาะฝีมือในการโฆษณา แม่โขงบางยี่ขันด้วยแล้ว อย่าบอกใคร? ผมไปถึงบ้านของพี่พล เมื่อเวลาประมาณ ๗.๐๐ น. เศษ ซึ่งอยู่ในซอยแม่โข หลังอู่ไทยประดิษฐ ถนนจรัลสนิทวงศ์นี่เอง และผมก็เคยอยู่ในซอยนี้มาก่อนด้วย พี่พลกำลังแต่งตัวอยู่ชั้นบนบ้านเพื่อจะไปทำงาน สักครู่พี่พลก็ลงมาโดยหอบกะเป๋าเอกสารพะรุงพะรังลงมาด้วย พอเห็นหน้าผมเข้าแกก็ยิ้ม ผมก็เลยสวัสดีครับพี่ พอแกนั่งที่เก้าอี้รับแขกตัวที่ใกล้กับผม แล้วผมก็อรัมภบทกับแกว่า พี่ "ผมจะเผาภรรยาผม" โดยสมเด็จองค์พระสังฆราชจะเสด็จประทานเพลิงศพด้วย นับว่าเป็นบุญเหากุศลของผมอยู่มาก แต่วันงานนั้นซิครับ ผมไม่มีอะไรที่จะแจกแขกไว้เป็นที่ระลึก ผม

อยากได้หนังสือ**ธรรม** อะไรของพี่ ที่หนังสือพิมพ์หลายฉบับเอาไปลงอยู่ในขณะนี้นั้น ขอให้ผมได้นำไปพิมพ์เป็นเล่มแล้วแจกให้แก่ผู้มีเกียรติที่ไปในงานศพจะได้ไหมครับ

พี่พลแกดีใจ "เอาเลยน้อง" พร้อมกับเปิดกระเป๋าหยิบต้นร่างซึ่งตีพิมพ์ไว้แล้ว และทั้งที่แกตัดข่าวในหนังสือพิมพ์ไว้ด้วยมอบให้ผมทันที จากนั้นพี่แกยังได้อธิบายเปรียบเทียบข้อมูลต่าง ๆ ซึ่งอยู่ในหนังสือเล่มนี้แล้วให้ผมฟังอย่างตื่นเต้น และน่าสนใจอีกร่วมชั่วโมง แต่ก็น่าเสียดายอีกนิดหนึ่ง คือไม่สามารถจะนำ "ผัง" แสดงข้อมูลต่าง ๆ ที่พี่พลมอบให้ผมมาลงในหนังสือเล่มนี้ได้ จึงขออภัยไว้ในที่นี้ด้วย

สุดท้ายใคร่ขอขอบพระคุณ คุณพี่พล ผลาพิบูลย์เป็นอย่างสูงที่ได้มอบเรื่องและอนุญาตให้ผมนำมาตีพิมพ์ได้ ความดีทั้งหลายที่จะเกิดขึ้นในขณะนี้ หรือภายหน้านั้น ขอมอบให้พี่พลผู้เป็นเจ้าของเรื่องนี้ อะไรที่ผิดพลาดผมขอรับผิดแต่ผู้เดียวส่วนกุศลผลบุญที่จะมีขึ้นนั้น ใคร่ขออุทิศส่วนกุศลอันนี้ให้แก่เธอ พัชนี บุญรอด ผู้ที่ล่วงลับไปแล้วด้วยเทอญ.

มงคล บุญรอด เจ้าภาพ

๒๐ มี.ค. ๑๘

คำไว้อาลัยแด่มิตรที่ดี

คุณพัชนี บุญรอด (แซ่ลี้) เกิดปี ๒๔๖๘ ที่ตำบลพระโขนง อำเภอพระโขนง กรุงเทพมหานคร เป็นบุตรของเตี่ยเตย–นางกิมเฮียง แซ่ลี้ มีพี่น้องรวมกัน ๗ คน เป็นบุตรคนโต จบการศึกษา ป. ๔ และเรียนหนังสือจีนกลาง อาชีพเป็นช่างดัดผมและตัดเสื้อผ้ากับเป็นครูสอนด้วย แต่งานเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๙๙ มีบุตร ๓ คน คนโตเป็นหญิง ชื่อ ด.ญ. เพ็ญประภา บุญรอด เกิดปี พ.ศ. ๒๕๐๘ คนรองเป็นชาย ชื่อ ด.ช. ปรเมศร์ บุญรอด เกิดปี พ.ศ. ๒๕๐๙ คนสุดท้ายเป็นชาย ชื่อ ด.ช. ปรวีร์ บุญรอด เกิดปี พ.ศ. ๒๕๑๐ บุตรเป็นสุดที่รักของคุณแม่เป็นอย่างยิ่ง ปรารถนาจะได้เห็นบุตรเรียนจบสูงสุดด้วยกันทุกคน แต่บุญน้อย ป่วยด้วยโรคมะเร็งที่เต้านมด้านซ้าย เจ้าตัวกระวนกระวายใจเป็นที่สุด ไปหาคุณหมอที่โรงพยาบาลศิริราช และโรงพยาบาลวชิระ ฯ ทั้งสองแห่ง คุณหมอบอกว่าต้องผ่าตัด จึงเข้าผ่าตัดที่โรงพยาบาลวชิระ ฯ และอยู่ต่อมาได้ระยะหนึ่ง และถึงแก่กรรมในเวลาต่อมาที่โรงพยาบาลวชิระ ฯ เมื่อวัน

ที่ ๑ ธ.ค. ๒๕๑๔ เป็นที่เศร้าโศกของบรรดาญาติพี่น้องเป็นอย่างมาก เพราะสิ้นบุญของผู้ที่เป็นผู้นำเสมอ โดยเฉพาะผู้เป็นสามี เราอยู่กันอย่างฉันพี่ฉันน้องเสมือนญาติอันสนิท สิ่งที่น่าเทอดทูลที่สุดก็คือ เป็นคนมักน้อย เสียสละอดทน ชอบช่วยเหลือผู้อื่น และเป็นพรมจรรย์ ๑๐๐๐% เขาจากเราไปแล้ว ซึ่งทุกคนก็หนีไม่พ้น ฉะนั้นมิตรที่ดี จึงต้องทำบุญส่งเธอ ได้ทำคุณงามความดีไว้ในภพนี้ ฉะนั้นขออานิสงฆ์แห่งกุศลผลบุญ รวมทั้งกรรมดี ของเธอที่ได้บำเพ็ญไว้นั้น จงดลผลประโยชน์ให้ดวงวิญญาณของเธอได้เสวยทิพย์สมบัติในสัมปรายภพโน้นโดยทุกประการ ส่วนบุตรธิดานั้น เธอไม่ต้องเป็นห่วง ผู้เป็นพ่อจะขอต่อสู้ให้ถึงที่สุดเพื่อให้บรรลุเป้าหมายของเธอโดยทุกประการเช่นกัน

พ่อ

๒๐ มี.ค. ๑๘

เรื่องที่เป็นไปได้

คนตายแล้ว-บอกว่าอย่าเพิ่งเผา

ในการตั้งศพเพื่อบำเพ็ญกุศล "นางพัชนี บุญรอด" ณ ที่วัดรวกบางบำรุง หลังอู่ไทยประดิษฐ ฯ ครั้งนั้น กะว่าเมื่อสวดพระธรรมครบสามวันแล้วจะประชุมเพลิง (เผา) เสียเลย และก็ได้พิมพ์การ์ดหมายกำหมดการไว้แล้ว พร้อมทั้งได้แจกญาติมิตรไปบ้างแล้ว ซึ่งในระยะนั้นกระผมไม่ค่อยสบายใจเลย เพราะคิดว่ามันจะเร็วเกินไปนักแต่ก็ได้กำหนดการไปแล้วไม่รู้จะทำประการใดดี จนถึงการสวดพระธรรมคืนที่สามผ่านไป ในคืนนั้นเมื่อแขกที่ร่วมฟังพระธรรมกลับหมดแล้ว กระผมจึงได้นำธูปมาจุดบูชาหน้าศพ และอธิฐานว่า เธอ พัชนี ฯ ฉันจะเอาทรากศพของเธอนี้เผาในวันที่ ๗ เดือนนี้นะ ถ้าหากเธอขัดข้องหรือยังไม่อยากให้ฉันนำทรากศพของเธอไปเผาละก็ คืนนี้ให้เธอไปหาฉันที่บ้านหรือไม่ก็ไปเข้าฝันฉันนะ แล้วผมก็กลับมาบ้าน บ้านใกล้กับวัดประมาณ ๒๐๐ เมตร ภายในบ้านห้องนอนใหญ่ แขกที่มาจากบ้านไกลก็เข้าไปนอนกันเต็มหมดแล้วรวมทั้งบุตร

ธิดาผมด้วย ส่วนผมนั้นนอนอยู่ข้างนอกห้องคนเดียว ไฟฟ้าเปิดสว่างไว้ดวงหนึ่ง ตัวเองหนาว ๆ ร้อน ๆ อย่างไรชอบกลใจก็ตุ่ม ๆ ต่อมๆบอกไม่ถูก (นึกในใจว่าแหม่คืนนี้เรานี้ช่างเหมือนพระเอกลิเกเสียจริงๆคนโบราณเขาว่า ถ้า ๓ วันแล้วคนที่ตายแล้วจะรู้สึกตัวแล้วจะกลับมาบ้านให้ญาติได้เห็น) ลูกกตาก็ไม่อยากจะหลับระหวาดระแวงอะไรชอบกล ราวตี ๑ เศษ บุตรคนเล็กซึ่งในขณะนั้นอายุประมาณ ๔ ขวบ และนอนอยู่ในห้องข้างเตียงคุณแม่เขา ร้องวีดขึ้นมาทันที ผมตกใจรีบลุกเข้าไปอุ้มแกก็ร้องสอึกสอื้นอยู่ตลอดเวลา และทุกคนก็ตื่นกันหมดปลอบแกต่าง ๆ นา ๆ และก็ได้บอกกล่าวแม่แกด้วยว่าอย่ามารบกวนเลย เดี๋ยวลูกจะไม่สบาย พอให้แกนอนเดี๋ยวแกก็ร้องขึ้นมาอีกเป็นอยู่อย่างนี้ ๒–๓ ครั้ง ผมก็เลยถอดสายสร้อยซึ่งมีพระพุทธคุณอยู่ ๙ องค์จากคอผมใส่คอให้แก และอุ้มแกให้ขึ้นไปนอนบนเตียง และต่อจากนั้นแกก็หลับเงียบไปตลอดคืน (พอรุ่งขึ้นเช้าแกพูดกะอ้อมกะแอ้มบอกกับพี่เลี้ยงว่า เมื่อคืนแม่มาหาต่อมด้วยแหละ)

ส่วนผมนิซิครับ ตามันแข็งทื่ออยู่ตลอดเวลา สุนัขมันก็ช่างเป็นใจเสียเหลือเกิน มันเห่าหอนตลอดเวลาและ

ตลอดทางจากศาลาตั้งศพภายในวัดกระทั่งถึงหน้าบ้านของผม แปลกแท้ ๆ พอทนไม่ไหวเข้าจริง ๆ ก็เลยวิปไปชั่วขณะหนึ่ง ในช่วงนั้นเอง **เอาเข้าแล้วจนได้** เธอมานั่งทับผมอย่างเต็มตัวอยู่นอกมุ้ง แถมยังหยิบหมอนที่อยู่ข้าง ๆ ประเคนให้ผมสองสามที ผมร้องลั่นบ้านผู้คนแขกหรือตื่นกันหมด พอผมได้สติญาติ ๆ หลายคนมานั่งข้างผม ผมก็นึกขึ้นได้ว่า เอ่อ ใช่แล้ว เธอยังไม่ต้องการให้ ผมนำทรากศพของเธอไปเผาจริง ๆ ผมจึงลุกขึ้นจุดธูป แล้วหันหน้าไปทางวัดที่ศพตั้งอยู่ อธิฐานว่าเธอ ฉันทราบแล้วว่าเธอยังไม่อนุญาตให้ฉัน พรุ่งนี้ฉันจะบอกงด โดยบอกแขกที่มา และที่แจกกร๊าดไปแล้วด้วย รุ่งขึ้นเช้าผมจึงได้เขียนไว้บนกระดานดำ แล้วตั้งไว้หน้าศพว่า งด !

"คนตาย–บอกว่าอย่าเพิ่งเผา"

เจ้าภาพ...........

๒๐ มี.ค. ๑๘

"ธรรม" กับปัญญาชน จากก้นบึ้งอเวจี

บรรยายโดย

"พล ผลาพิบูลย์"

ถอดจากเท๊ปบันทึกการบรรยายธรรม จากนอกกำแพงวัดหรือธรรมแบบชาวบ้านของพล ผลาพิบูลย์ ผู้เขียน "นอกกำแพงวัด" ซึ่งทำการบรรยายในต้นเดือนกันยายน ๒๕๑๗ ตอบคำถามพิเศษจากผู้ฟังธรรมที่เขียนถามขึ้นไปในขณะเริ่มทำการบรรยายเกี่ยวกับ

๑. การผ่าตัดพุทธศาสนา ที่นักศึกษาจัดขึ้นที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

๒. เกี่ยวกับนักวิชาการและนักการเมืองอภิปรายที่กรมประชาสัมพันธ์เมื่อกลางเดือนสิงหาคมศกนี้ กล่าวว่า "ศาสนาเป็นเรื่องของคนตาย–การเมืองเป็นเรื่องของคนเป็น"

ดังข้อความที่ถอดจากเท๊ป ต่อไปนี้...........

เริ่มเสียงจากเท๊ปบันทึก

ผมได้บรรยายเรื่อง "สุญญังมหาพุทธสูตร" เรื่องเดียวกันนี้มาประมาณ ๗๐–๘๐ ครั้งแล้ว บางท่านก็ติดตาม

ฟังการบรรยายของผมได้ทุกครั้ง ๆ จนคุ้นเคยกัน ผมจึงได้เรียนถามว่า

"ท่านไม่เบื่อบ้างหรือ ?"

ท่านก็หัวเราะ ตอบว่า "แต่ละครั้งที่ผมพูด ถึงแม้จะเป็นหัวข้อเดียวคือ เรื่องสุญญังมหาพุทธสูตร แต่สุญญังก็คือทุกสิ่งทุกอย่าง ผมพูดมา ๗๐-๘๐ ครั้ง มันก็ไม่ครบทุกสิ่งทุกอย่าง แต่ละครั้ง ๆ ผมก็มีเรื่องแปลกปลอม คือเรื่องแตกแขนงออกไปมาฝอยให้ท่านฟัง......." ท่านว่าอย่างนั้น

"ขอบพระคุณครับ" ความจริงก็คงจะเป็นไปอย่างท่านว่านั่นแหละครับ เพราะการพูดแต่ละครั้งผมไม่ได้เตรียมตัวมาก่อน บางครั้งก็พูดถึงปัญหาที่เกิดขึ้นในวงการธรรมะ หรือคำถามบางคำถามที่ถามผมไปทางโทรศัพท์หรือ จดหมาย หรือคำถามที่ยังไม่ได้ตอบกันให้ชัดเจนในคราวที่แล้ว อะไรอย่างนี้นะครับ ปัญหาหรือคำถามแต่ละคำถามจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง นะครับ

วันนี้ ก็....มีคำถาม....ที่ผมคิดว่าสำคัญมากในขณะนี้ เช่น คำถามเกี่ยวกับการผ่าตัดพุทธศาสน และคำถามเกี่ยวกับ

นักการเมืองได้มาพูดที่กรมประชาสัมพันธ์ในการอภิปราย ร่วมกัน....เมื่ออาทิตย์กลาง ๆ เดือนนี้ว่า นักการเมืองพูดว่า "ศาสนาเป็นเรื่องของคนตาย การเมืองเป็นเรื่องของคนเป็น"

การผ่าตัดพุทธศาสนา

วันนี้ผมจะพูดเน้นหนักถึงเรื่องนี้ เพราะผมเองก็แทบไม่เชื่อหูเชื่อตาว่า จะได้พบได้เห็นได้ยินได้ฟังจากปัญญาชน ที่หลงตัวเองว่า เป็นปัญญาชนนั่นแหละครับ ! และพวกนักการเมืองที่คิดว่า ตนเป็นนักการเมืองผู้ยิ่งใหญ่ มีปริญญายาวเฟื้อย บางทีก็ไม่ใช่เด็กด้วย....ผมยังแปลกใจเลยว่าคนแก่ ๆ ของเรานี่ก็เป็นไปได้ และดูเหมือนการอภิปรายวันนั้น ผู้อยู่ในวงการศาสนาผู้ร่วมอภิปรายดูเหมือนจะเป็นไปด้วยเหมือนกัน....อย่างนี้แหละครับ ! บ้านเมืองมันจึงยุ่งและจะยิ่งยุ่งหนักขึ้น ถ้าหากไม่ทำความเข้าใจกันให้ถูกต้อง....

เรื่องการผ่าตัดพุทธศาสนาที่จัดขึ้นที่ธรรมศาสตร์นั้นนะครับ ความจริงแล้วมันก็เป็นเรื่องของเด็ก ผมไม่โทษเด็กหรอก **ผมต้องโทษผู้ใหญ่นี่แหละ !** เด็กมันก็ทำไป

อย่างเด็ก และเด็กพวกนั้นก็ไม่ใช่ใคร พวกลูกหลานของเรานี่แหละ ! ที่มันทำไปอย่างนั้นก็เพราะว่า **พวกผู้ใหญ่เรามันไม่ดี สถาบันการศึกษาสูง ๆ ไม่ทำให้เป็นสถาบันการศึกษา กลายเป็นสถาบันอะไรก็ไม่รู้ ? นี่แหละ....**

เด็กมันจะไปรู้อะไรล่ะ ! **เพราะผู้ใหญ่เรามันไม่รู้ข้อเท็จจริงของภาวะที่เป็นไปตามธรรมชาติ ไม่รู้ถึงแก่นแท้ของธรรมะ ไม่รู้ว่าทุกสิ่งทุกอย่างมันต้องมีทั้งเปลือก มีกระพี้มีแก่น** อย่างผมว่า ไม่มีอะไรที่มันจะเรียบร้อย ๑๐๐ % อย่างที่เราคิดฝันกันหรอก........พวกลูก-หลานผมก็อยู่ในสถาบันการศึกษาเหล่านี้แหละครับ และผมก็ได้ถามว่า

"ทำไมการผ่าตัดวันนั้น พึ่งๆ แล้วไม่ใช่เรื่องศาสนาเลย ไปว่าพระสงฆ์องค์เจ้าอะไรไปเรื่อยเปื่อยอย่างนั้นล่ะ?" "ทำไมเรารู้ดีเคยไปเกี่ยวข้อง ศึกษาในด้านธรรมะในวัดหรืออะไรได้ดีแล้วหรือ จึงกล้ามาทำอย่างนั้น ?"

เขาก็บอกว่า "ไม่เห็นจะต้องไปศึกษาอะไร ดู ๆ เห็นคนนั้นว่า คนนี้ว่า **แม้แต่พวกอยู่ในวงการธรรมะยังมาว่ากัน....แล้วจะให้ผมว่ายังไง ?" เขาก็เถียงขึ้นมา**

ผมก็บอกว่า "ความจริงแล้วเรื่องศาสนา ก็เป็นธุรกิจหนึ่ง เป็นระบบการศึกษาระบบหนึ่ง เป็นสถาบันการศึกษาแห่งหนึ่ง เหมือนที่ธรรมศาสตร์นี่แหละ พ่อแม่ปู่ย่าตายายพยายามส่งลูกหลานให้เรียนถึงสถาบันการศึกษาสูงๆ นี่ ยอมเสียเงินเสียทองอะไรต่ออะไร ก็หวังให้ลูกเป็นคนดี มีปัญญา มีความเรียบร้อย....แล้วพวกเรามาพิจารณาดูตัวพวกนักศึกษาเองดูซิว่า **มันเป็นไปตามที่พ่อแม่ปู่ย่าตายายคิดไหม ? ว่าสถาบันการศึกษาสูง ๆ** นักศึกษาต้องเป็นคนเรียบร้อย ต้องเป็นผู้มีคุณธรรม เป็นคนฉลาด แล้วดูซิเป็นไงบ้างล่ะ ? มันเป็นอย่างนั้นทุกคนไหมล่ะ ? **มันก็มีเหมือนกันทุกแห่งนั่นแหละ ไม่ว่าทางโลกหรือทางธรรม** นักศึกษาในสถาบันการศึกษานี้ มีไหมที่เป็นนักศึกษาจริง ๆ นั้นมีกี่คน ? **ที่ทำตัวให้สมกับความต้องการของพ่อแม่หรือประชาชนทั่วไป** ที่ว่า โอ ! สถาบันการศึกษาสูง ๆ นั้นสำคัญมากกว่าจะเข้าไปเรียนกันได้ต้องทำอะไรต่ออะไร และกว่าจะสำเร็จออกมาก็ต้องสัมภาษณ์และต้องทำอะไรต่อ

อะไร....ไม่เห็นเป็นไปอย่างนั้นสักคนและสักแห่งเดียว นักศึกษาเก๊ๆ ก็มี เทียมๆ ก็มี ปลอมๆ ก็มี พวกจิ๊กโก๋ เด็กเถื่อนๆ หรือเด็กกุ๊ยๆ ก็มี ทำไมไม่มองดูตัวเองเสียก่อน เกิดมายังไม่ทันได้รู้อะไรเลย ก็เที่ยวไปว่ากร้าวร้าวไป...... อวดเก่ง.... อย่างนี้แหละ มันไม่ใช่ปัญญาชนแล้วแบบนี้ ปัญญาชนจะต้องมีความนึกคิด ไม่ใช่ใครว่าอะไรก็เชื่อ–ๆ

แล้วเมืองไทยก็ไม่มองกันเสียด้วยนะ ต่อต้านจักรวรรดิ์นิยมๆ แล้วอะไรล่ะนี่ ? มองแต่หัวจรดเท้า มันเป็นคนไทยหรือเปล่า กริยาท่าทางน่ะ ? เชิญผู้หลักผู้ใหญ่เขาไปพูด ทำไม่ใยดีสนใจ วางมาด....มันจักรวรรดิ์นิยมหรือมันอะไรกันนี่ ? ต่อต้านรึนี่ ?....นี่หรือสภาพของเด็กไทยปัญญาชนคนไทยเป็นอย่างนี้หรือ ?

เป็นขี้ข้า เป็นทาษความรู้ ประเพณีของคนอื่นเขาเป็นไงล่ะ ? เรียบร้อยเหมือนผ้าพับไว้ไหม ? ดูซิ....ผมก็ว่าเขาไปอย่างนั้น

อะไรก็นึกว่าใหม่ กูเก่ง....ผลที่สุด พอเรียนขึ้นมาที่สถาบันการศึกษาสูงๆ นึกว่ามันจะได้ดิบได้ดี นึกว่าจะเป็นคนเรียบร้อยขึ้น เลวทรามขึ้นที่สุด ทำไมจึงกล้าพูดอย่างนี้ ?

ก็เพราะว่าไม่นึกว่าจะเป็นแห่งเค้าหยาบ โป๊สเตอร์บ้าง อะไรบ้าง.... ใช้ภาษากุ๊ย ๆ ! ใช้ภาษาคนที่ไม่มีการศึกษา ใช้ภาษาคนจิตรทราม.... พอพบเข้า พูดเข้าก็ว่า

"ไม่ต้องยุ่ง ! เป็นสถาบันการศึกษาของพวกผม"

อย่า–มาอ้างหน่อยเลยน่ะ ! พวกแกน่ะ **ภาษีก็ยัง**ไม่ได้เสีย ยังมาหาญกล้าอ้างว่า เป็นสถาบันการศึกษาเป็นของพวกแก ! ของ ของพวกพ่อแม่ปู่ย่าตายายแกที่เขาเสีย**ภาษี**มา ! ยังจะมาหาญกล้าอ้างอะไรกัน ? เคยทำอะไร ? มีรายได้ไหม ? มารีดไถพ่อแม่ไปทั้งนั้นแหละ ! ให้เรียนให้ศึกษากลับไม่เรียนไม่ศึกษา นี่รึนักศึกษา บ้า ๆ บอ ๆ อะไร

"**ไม่รู้ตัว ไม่รู้หน้าที่ เพ้อเจ้อ หยานอยากเกินความพอดี**".... แทนที่จะเป็นปัญญาชน ก็เป็นปัญญาชุ่ย กลายเป็นเครื่องมือคนอื่นเขา !

เฮ้อ ! นี่แหละ ! นี่แหละ !! ตัวเองและถึงเพียงนี้ ยังมาหาญกล้า ว่าก้าวก่ายถึงเรื่องศาสนา เรื่องที่ตัวเองไม่รู้จริงเลย.......

เรื่องเด็กนี่ ก็ไม่ค่อยเท่าไหร่ดอกครับ พอพูดกันได้

ซาตานจากก้นบึงอเวจี

ไอ้เรื่องผู้ใหญ่นี่ซิ ! เรื่องที่ว่านักการเมืองพูดว่า "เรื่องการเมืองเป็นเรื่องของคนเป็น ศาสนาเป็นเรื่องของคนตาย...." นี้ ! นี้แหละ ตัวร้ายเลยนี่ !.... ที่ผมพูดไว้ในหนังสือนอกกำแพงวัดไงล่ะฮะ ! ผมเรียกนักวิชาการพวกนี้ คือนักวิชาการบ่อนทำลายสันติสุข, สร้างความยุ่งยากหายนะให้แก่ประเทศชาติ ให้คนอื่น ให้สังคมผู้อยู่ร่วม พวกหลงผิดพวกนี้........

....ทำไม ? เป็นนักกฎหมายหรือนักการเมืองชนิดไหนกัน ? ทำไมไม่ได้นึกเลยว่า ตัวเองหรือทุกสิ่งทุกอย่างไม่ว่าวิชาความรู้ไม่ว่าศาสตร์ไหน ๆ รัฐศาสตร์, ธรรมศาสตร์นิติศาสตร์ เศรษฐศาสตร์หรืออะไรต่ออะไร หรือกฎหมายอะไร ๆ ที่เรียนกันมาน่ะ คืออะไร ? ก็ยังไม่รู้กัน.....ขนาดเป็นศาสตราจารย์ก็ยังไม่รู้.... ศาสตราจารย์หนุ่ม ๆ ผมก็ไม่ว่าอะไรหรอก เพราะยังเห่อเมืองนอก แต่ก็มาอยู่เมืองไทยจนแก่จะเข้าโลงอยู่แล้ว ก็ยังไม่รู้ยังงี้.... แหม ! ผมพูดแล้วนี่ฮือ ! ๆ !!

ผมเองก็ไม่ใช่คนเรียบร้อยอะไรนักนะ! แต่ผมต้อง พูด พูดเสียบ้าง! พูดดีๆ ท่านก็เหยียบเอา แบนเอา เป็นยังงั้น

ผมต้องพูด ผมต้องพูดวันนี้ เพราะท่านให้ผมพูด ท่านไม่ให้ผมพูด ผมก็จะพูดละวันนี้ เพราะมันเหลือทนจริงๆ พวกนี้!

ที่สภานิติบัญญัติ ผมยังสงสัย!ๆ ได้ไปนั่งกันได้ยังไงนะพวกนี้! พวกที่ว่า "การเมืองเป็นเรื่องของคนเป็น ศาสนาเป็นเรื่องของคนตาย" นี่?.... ไปกันได้ยังไง ไปได้ยังไง!? บ้านเมืองมันจะต้องล่มจมกันคราวนี้แหละ....

ผมไม่อยากจะพูดอะไรเกี่ยวกับพวกนี้ ผมก็มีผู้ใกล้ชิดคล้ายๆ พวกนี้เหมือนกันนะครับ ฟังนะครับ! ผมจะพูดแล้วฝากไปให้พวกนี้เขาได้ยิน-ได้ฟังบ้าง ว่าศาสนากับการเมืองอะไรมันสำคัญกว่ากัน อะไรมันสำคัญ? อะไรมันสำคัญ?....

ผมก็มีเพื่อนคนหนึ่ง อย่างพวกนี้แหละครับ สำเร็จมาจากเมืองนอกปริญญาวาหนึ่งเลย.... เป็นอาจารย์ด็อกเต้อร์ทางกฎหมายเป็นนักวิชาการ....มาใหม่ๆ ก็มาพูดคล้ายๆ กันนี่แหละ ผมเอาเรื่องจริงมาพูดนะครับ แต่อย่าให้เอ่ยชื่อ

เลย เพราะเพื่อนผมคนนี้เดี๋ยวนี้หน้ามือเป็นหลังมือเขาไม่เคยดูถูกศาสนาแล้ว มาใหม่ๆ ก็ซัดผมเลย เห็นผมห้อยพระเครื่องหรือทำอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้ ก็ถามว่า "เมื่อไหร่จะเลิกเสียที" ซึ่งหมายความว่า "เมื่อไหร่จะเลิกงมงายเสียที" อะไรอย่างนี้....

มาที่บ้านผมครับ ผมจะเล่าให้ฟัง.... ชวนผมไปงานวันเกิด จะไปเลี้ยงกันที่ภัตตาคารนั้น เข้าภัตตาคารนี้แล้วเข้าคลับโน้น เชิญทำบุญวันเกิด.... ผมถามว่า "ทำบุญวันเกิดหรือเปล่าวะ ?"

"ต้องไปทำอะไรกัน ไม่เห็นได้อะไรเลย"

ไอ้หมอนี่ เออ ! ผมก็แปลกใจ เป็นคนไทยเรามีประเพณี วันเกิดเราก็ใส่บาตรเลี้ยงพระบ้างอะไรอย่างนี้ แต่เขาไม่เอาครับ เขาบอกว่า "ฮื้อ เป็นเรื่องล้าสมัย เรื่องทางศาสนานี้มันล้าสมัย สู้ยังงี้ไม่ได้สนุกกว่า...." เฮ้อ! เอาซิครับ....

ผมก็เลยบอกว่า "เอ่ ! ลื้อนี่ อั๊วไม่คิดเลยว่า ลื้อนี่ละทิ้งศาสนา ละทิ้งประเพณีของเราเก่าแก่ที่มีคุณค่า...." อะไรทำนองนี้

เขาบอกว่า "ถ้าอั๊วมายึดอย่างนายนี่ อั๊วก็ไม่ได้ด๊อกเตอร์ซิวะ!" แน่ะมันว่าเข้าให้

ผมก็ชักยั๊วะเลย ความจริงไอ้เพื่อนฝูงกับผมนี่ มันขับเคี่ยวกันตลอดมากับไอ้หมอนี่ ผมห้อยพระเครื่องก็ว่าหลายหนแล้ว ก็เลยซัดเอาซะสักทีหนึ่งว่า

"แหม! ลื้อนี่!.... ความรู้มันมี ๒ นะโว้ย คือความรู้ทางโลกและทางธรรม นายรู้แต่ทางโลกไม่รู้ทางธรรมอย่าทนงตัวว่าเป็นผู้รู้นะโวย.... อั๊วยังไม่นับถือลื้อดอก ถ้าลื้อยังไม่รู้ทางธรรม...."

เขาพูดยังไงครับ "ธรรมะนี่แย่มาก...." เขาว่า

ผมก็ถามว่า "เอ๊ะ! ทำไมจึงพูดยังงั้นล่ะ? กฎหมายที่ลื้อไปเรียนมา มันมาจากไหนว๊ะ? ลื้อยึดอะไรว๊ะ? ลื้อรู้หรือเปล่า?...." แล้วผมก็ถามต่อไปว่า

"ลื้อเขียนกฎหมายมากี่เล่มว๊ะ?" เขาเป็นนักวิชาการครับ สอนข้าราชการทั้งนักศึกษาอะไรนี่แหละ

"เขียนมาตั้งร้อยเล่มเกวียนว๊ะ" แน่ะ! เขาว่าเข้าไปนั้น

"เอ้า! ผมเชื่อเลย "ผมเชื่อ!" มันจะไม่ยังไงก็เชื่อ ให้พันเล่มเกวียนก็ยังเชื่อ เพราะมันเขียนจริง ๆ ครับ ไอ้หมอนี่ เขียนสบัดช่อเลย....

"อั๊วไม่เอาทั้งร้อยเล่มเกวียนหรอก เอาเพียงประโยคหนึ่ง ให้นายเขียนลงไปว่า เห็นของใครชอบใจ ก็หยิบเอาไปได้โดยไม่มีความผิด เอาแค่นั้นแหละ เขียนลงไปในกฎหมายพันเล่มเกวียนหมื่นเกวียนอะไรของนายน่ะ เอาแค่นี้แหละ"

เขาบอกว่า "อ๊ะ! จะเขียนลงไปได้ยังไงวะ มันผิดหลักวิชา ผิดหลักกฎหมาย มันจะเขียนลงไปได้ยังไง?! บ้าหรือ? ทำไมจะให้อั๊วเขียนยังงั้น?...."

"มันไม่ได้ผิดหลักกฎหมายดอกเว้ย มันผิดศีลรู้ไหม? ....มันผิดศีลห้า....ลื้อน่ะยึด ลื้อรู้ลื้อยึด แต่ไม่รู้ตัว เรื่องคุณธรรมทางศาสนานั้น ปู่ย่าตาทวดบรรพบุรุษของลื้อ สังคมผู้อยู่ร่วมนั้นได้สอนมา บางทีก็ไม่ได้บอกตรง ๆ สอนกันทั้งทางตรงทางอ้อม เรื่องคุณธรรมนั้น คือเรื่องศาสนาเรื่องธรรมะ นายยึดแต่ไม่รู้ตัว แต่มองไม่เห็น เกิดมาเห่อ.... ความจริงเรื่อง "กฎหมาย" นั้น อั๊วจะบอกให้นะ มันเป็น

เพียงปฏิกิริยาส่วนประกอบที่จะให้คนเรามาประพฤติปฏิบัติตามหลักธรรมเท่านั้นแว้ย ในกฎหมายพันเล่มเกวียนหมื่นเล่มเกวียน ลองเขียนมาสักคำซิให้ผิดศีล ไม่ต้องเอาศีลเยอะ ๆ ดอก เอาแค่ศีลห้านี่แหละ ข้อใดข้อหนึ่งลองเขียนลงไปซิ ไอ้ความเป็นศาสตราจารย์ทั้งหลายทั้งปวง หรือกฎหมายหมื่นเล่มเกวียนน่ะ มันจะเป็นกฎหมายได้ไหม ? ความเป็นศาสตราจารย์ของนาย จะเหลืออยู่ไหม ? ผมก็ว่าไปอย่างนั้น

แล้วก็เถียงกันไป...........ผมก็เลยบอกว่า

"เอายังงี้ก็แล้วกัน นายว่าธรรมะหรือกฎหมายสำคัญกว่ากัน ? เอาล่ะ ไอ้เรื่องเอาของไปแบบขโมยนี่เขียนลงไปในกฎหมายว่า "ถ้าขโมยของติดคุก ๖ เดือน" เป็นกฎหมายโดยศาสตราจารย์นั่นทีเดียว ผู้มีชื่อเสียงทั่วประเทศ อะไรทำนองนี้แหละ แล้วดูซิว่า กฎหมายมันจะมีผลยังไง"

....สมมติว่า มีผู้ร้ายเข้ามาในบ้าน หรือใครเข้ามาก็ได้ ทีแรกก็ไม่ได้ตั้งใจจะเป็นผู้ร้าย เขาเข้ามาเยี่ยมเรา เราเกิดไม่อยู่ในบ้านเสียนี่ ไปเที่ยวบางแสนหรือไนท์คลับ ไม่มีใครเฝ้าบ้านเลย เขารู้กฎหมายว่า ขโมยของติดคุก ๖

เดือน แต่เวลานั้นไม่มีใครอยู่เลย ไม่มีใครเห็น เขาหยิบของเอาไปได้ฟรี ๆ สบายใจเฉิบ กฎหมายก็ไม่กลัว ที่เขียนไว้ว่าติดคุก ๖ เดือนน่ะ ไม่มีประจักษ์พยานหรืออะไรรู้เห็นเลย ถ้าเป็นยังนี้ มันมีความหมายอะไร ไม่มี

....ทีนี้เอาเรื่อง "ธรรมะ" บ้างนะ เอาแค่ศีลห้าข้อ ๒....ถ้าคนเรามีธรรมะหรือคุณธรรมในใจแล้ว ไม่ต้องมีกฎหมายหรอก เขาจะหยิบเอาของคนอื่นไป เขาก็กระดากใจแล้ว....

เห็นไหมล่ะ ดูซิอะไร? อะไรสำคัญกว่ากัน? นายเขียนกฎหมายขึ้นมาก็เพื่อให้คนเกิดคุณธรรม ขู่ให้คนเราประพฤติปฏิบัติ เพื่อให้ถูกหลักธรรมของศาสนาต่างหากล่ะ ถ้ากฎหมายเขียนขึ้นเพื่อให้คนแหกศาสนาแหกหลักธรรมของศาสนาต่าง ๆ นี่ กฎหมายก็ไม่เป็นกฎหมายวะ....

เสร็จแล้วเดี๋ยวนี้ เพื่อนผมคนนี้หน้ามือเป็นหลังมือเลยครับ วันเกิดเลี้ยงพระ เดี๋ยวนี้เลี้ยงกันทั้งวัด ๆ เลย....ใส่บาตร.... เดี๋ยวนี้เขาเป็นผู้ใหญ่แล้วครับ ไปเป็นผู้ช่วยผู้ช่วยอะไรต่างจังหวัดโน้น....

นี่แหละครับ เห็นไหมครับ....เรื่อง "ธรรมะ" นี่มันเป็นแกน....ยิ่งรัฐศาสตร์ละก็แล้วเลยครับ ถ้าคนเรามี

คุณธรรมมีธรรมในใจ เมตตาปรานีกันแล้ว ไม่ต้องดอกครับ ไม่ต้องเอาลัทธิการปกครองอะไรมาอ้างกันหรอก....

"ธรรมะ"....เห็นไหมครับ "**ธรรมศาสตร์**" แน่ ยกย่องอยู่น่ะ แต่ดูถูกธรรมะอีก เออ! ดูซีครับ......(หมายถึงเฉพาะกลุ่มที่พยายามอาศัยสถาบันนี้เหยียบย่ำศาสนาเท่านั้น)

ผมยังสงสัยๆ กฎหมายมาจากแกน (ธรรม) **นี่** เช่น "**รัฐธรรม**นูญ" ต้องเอา"ธรรม"ไว้นะ ไม่ใช่ "อธรรมนูญ" นะครับ ถ้ารัฐธรรมนูญเขียนออกมาผิดหลักศีลธรรมแล้ว มันเป็น "รัฐอธรรมนูญ" ทีเดียว พวกนักการเมืองพวกนั้น ถ้าเขียน "รัฐอธรรมนูญ" ขึ้นมาก็ไม่ใช่นักการเมืองหรอกครับ คือ พวกซาตาน ที่ผมว่าเปรียบเทียบไว้นั่นแหละ

เรื่องการเมือง ถ้าไม่มีธรรมะยึด เมื่อรัฐธรรมนูญไม่ยึดธรรมะ ไม่ต้องใช้ธรรมะ แล้วอะไรกันล่ะครับ นักการเมืองคืออะไรกันล่ะครับ ? มันก็คือ "พวกอธรรม" ซิครับ จึงเห็นเรื่องศาสนา (ธรรมะคือคุณธรรมทางศาสนานะครับ) เห็นเป็นเรื่องของคนตาย การเมืองเป็นเรื่องของคนเป็น....

ผมสงสัยและแปลกใจจริ๊งจริง เป็นนักการเมืองกันมาได้ยังไงกันนะ ?

จะเป็นนักปกครองหรือนักรัฐศาสตร์จริง ๆ แล้วต้องรู้เรื่องของคานธีที่เป็นมหาบุรุษคนหนึ่งของโลกนะครับ คานธีว่าไง ?....

"ข้าพเจ้าไม่ใช่นักการเมือง เป็นนักธรรมะ เพราะชั่วชีวิตของข้าพเจ้านี้ไม่เคยเห็นคนไหนเป็นนักการเมืองจริงๆ มาก่อนเลย"....แน่ เอาซิครับ นี่คือรัฐบุรุษทางการเมืองของโลกที่ยกย่องกันนักกันหนา....พวกกระพี้ ๆ กลับเห็นเรื่องธรรมะไม่เกี่ยวกับการเมือง แล้วจะให้ผมเรียกพวกนี้ว่ายังไง? ผมเรียกไว้แล้วในหนังสือนอกกำแพง (หน้า ๖๐๘) เปิดดูนะครับ ผมเรียกพวกนี้ พวกนักวิชาการที่ดูหมิ่นดูถูกศาสนาหรือไม่เห็นคุณค่าของศาสนา พวกขี้กระพี้พวกนี้ว่า "พวกซาตานจากก้นบึงอเวจี" ทางภาษาไทยเราเรียกว่า "ตัวมาร! ตัวมาร หรือนักวิชาตัวการที่บ่อนทำลาย ไม่ยึดธรรม นี่แหละครับ !

ผมไม่รู้จะพูดยังไงจึงจะสม? ขอว่าเสียทีนะฮะ เพราะเขาว่าพวกเรามามากแล้ว ผมนี่ก็โดนหาว่า.......อู้ย ร้อยแปดอย่าง.......

นี่ก็เหมือนกันครับ (ธรรมศาสตร์) คำว่า "ธรรม-ธรรมะ" นี่ ความจริงมันต้องยึดเอาหลักธรรมไว้ กฎหมายต่าง ๆ น่ะ เช่น ธรรมศาสตร์ยังงี้ไม่ใช่ "อธรรมศาสตร์" นะครับ

จะเป็นบัณฑิตออกมาได้ ไม่มีคุณธรรมนี่ ผมก็เห็นว่ามันไม่ควรจะเป็นเสียด้วยซี เป็นกันมาได้ยังไงก็ไม่รู้....

พวกนักวิชาการและปัญญาชนจากก้นบึงอเวจีที่ไม่ยึดคุณธรรมทางศาสนานี่แหละที่กำลังเป็นตัวการสำคัญที่บ่อนทำลายสันติสุขของประเทศชาติอยู่ในขณะนี้ พวกนี้ผมกล้ากล่าวว่า

"เป็นพวกจิตทรามทั้งสิ้น"

ทำไมผมจึงว่าอย่างนี้ ? ก็เพราะว่า

"ธรรมะ" คือเรื่องของจิตใจ

"คุณธรรม" คือเรื่องของจิตใจที่ดี มีคุณประโยชน์...

มนุษย์เรามีสติปัญญาวิวัฒนาการตัวเองและสังคมผู้อยู่ร่วมมาได้จนทุกวันนี้ และยังคงดำรงคงอยู่ได้ในขณะนี้ก็เพราะเรื่องของ "คุณธรรม" หรือจะพูดอีกอย่างหนึ่งก็พูดได้ว่า ก็เพราะเรื่องของจิตใจที่ดีมีประโยชน์หรือความเจริญ

ทางจิต มิฉะนั้นแล้วเราก็เจริญขึ้นมาอย่างนี้ไม่ได้

เมื่อ "ธรรมะ" คือความเจริญทางจิตหรือจิตที่ดี พวกนักการเมือง นักวิชาการที่ไม่ยึดถือคุณธรรมพวกนี้มันก็คือ "คนจิตทราม" นั่นเอง !

ธรรมล้านปี

เมื่อล้าน ๆ ปี มนุษย์เราอยู่กันคนละถ้ำ ถ้าไม่มีคุณธรรมทางจิตหรือไม่ด้วยคุณธรรมทางจิตบ้านนี้ครอบครัวมันก็ไม่เป็นครอบครัวขึ้นนะครับ ก. ไก่ มันก็จะไม่มีให้อ่าน มีดเล่มเดียวมันก็จะไม่มีให้ใช้ อย่าว่าแต่จรวดเลย – –

ทำไมผมจึงพูดอย่างนั้น ? เราก็เคยรู้เรื่องสมัยล้านๆ ปีมาแล้วนะครับว่า – – –

พวกผู้ชายพออยากได้ผู้หญิง ก็เที่ยวเอากระบองหินไปเคาะหัว–ลากลู่ถูกังมาสมสู่.... ถ้าไม่เกิดคุณธรรมในใจนะครับว่า "เอ ! ผู้หญิงที่เราได้เสียเป็นเมียแล้ว ไม่ควรจะปล่อยไป (หรืออย่างสมัยนี้เรียกกันว่า "ตีบหัวส่ง")

– –ควรจะเอามาเลี้ยงไว้, ควรให้อยู่ด้วย ไม่ควรปล่อยให้ลำบาก – –"

ฝ่ายผู้หญิงก็มีจิตคิดว่า - "เขาเป็นผัวเราแล้วนะ ได้เสียกับผู้ชายคนนี้แล้วนะ เราก็ควรอยู่กับคน ๆ นี้ ไม่ควรหนีไปสำส่อนสมสู่กับคนอื่น - - "ก็ยอมอยู่ด้วยกับผู้ชาย

เพราะด้วยเรื่องความคิดจากจิตที่ดีของทั้งสองฝ่ายนี้แหละ ครอบครัวมันจึงเกิดขึ้นนะครับ

พอผู้หญิงตั้งท้องขึ้นมา ผู้ชายก็คิดว่าเราไม่ควรจะให้เมียออกไปหากินให้ลำบากตรากตรำ ควรให้อยู่เฉพาะในถ้ำ ตัวเองต้องเป็นผู้ออกไปหากิน - -

พอลูกเกิดขึ้นมา ก็ให้ความรักให้ความเป็นห่วงให้ความเมตตา ปกป้องอันตรายเอาชีวิตเข้าแลก - - เวลาไปล่าสัตว์ได้อะไรมาแทนที่จะกินก่อนก็ให้ลูกเมียกินก่อน - -

ด้วยจิตใจที่คิดในทางที่ดี ที่ถูกต้องขึ้นมาเรื่อยๆ นี่แหละที่ทำให้สังคมมนุษย์ดีขึ้น มิฉะนั้นแล้ว พ่อแม่ผัวเมียหรือครอบครัว ไม่เกิดขึ้นดอกครับ ถ้าจิตใจมันไม่ดี

ทีนี้ต่อมา - - พอมองไปนอกถ้ำ เห็นเพื่อนมนุษย์ลับ ๆ ล่อ ๆ แต่ก่อนเคยเห็นกันก็ไล่ฆ่ากัน - - ก็มาคิดว่า - เอ ! การเป็นศัตรูกันนี้มันไม่ดีควรจะมาอยู่รวมกันเป็นหมู่

เป็นคณะ เพื่อร่วมกันทำมาหากินมันจะดีขึ้น หรือเมื่อมีอันตรายโรคภัยอะไรขึ้นก็จะได้ช่วยกัน มันจะได้ปลอดภัยขึ้น มนุษย์เรามันจึงได้รวมกันเป็นหมู่คณะขึ้นนะครับ–เป็นหมู่บ้าน เป็นตำบล เป็นอำเภอ เป็นจังหวัด เป็นประเทศ เป็นอะไรใหญ่ ๆ รวมอยู่ด้วยกันได้ในทุกวันนี้ ก็เพราะไอ้เรื่องคุณธรรมทางจิตหรือความคิดที่ถูกต้องทางจิตนี่แหละครับ....

พวกที่เกิดมาก่อนหรือพวกที่ฉลาดก็เป็นห่วงพวกที่โง่หรือห่วงพวกเด็กเล็กที่เกิดใหม่–พ่อแม่เป็นห่วงว่า ไม่รู้อะไร ? ก็เริ่มสอนสิ่งที่ตัวรู้ตัวเห็นด้วยความหวังดี.... เริ่มสอนกันอย่างนั้นเป็นอย่างนี้นะ–คนเกิดมาทีหลังก็ให้พึ่ง คนที่รู้อย่างอีกอย่างก็ไม่รู้ ก็เริ่มถ่ายทอดสอนกัน.... ทีแรกก็สอนกันอยู่ในระหว่างครอบครัวต่อมาก็สอนกันเป็นหมู่เป็นคณะกลายเป็นโรงเรียนถ้ำโรงเรียนบ้าน โรงเรียนอนุบาล–ประถม มัธยม และอุดมศึกษาอยู่ในขณะนี้แหละ

อย่างนี้แหละครับ – – สิ่งไหนควรจะทำขึ้น สิ่งไหนควรจะไม่ทำ อันไหนมันจะดี อันไหนมันจะทำให้ตัวเองและพรรคพวกมวลหมู่มนุษย์นี้เจริญขึ้น ?.... รู้จักแสวงหาความรู้ รู้จักยับยั้งชั่งใจเมื่อมาอยู่รวมกันเข้า ไม่ใช่ต่างคนต่างก็เอาแต่ใจกัน ที่มารวมเป็นหมู่คณะได้ นี่สมัยก่อนมัน

ก็เหมือนเดี๋ยวนี้แหละ ก่อนจะรวมกันเป็นหมู่นั้น ต่างคนก็หวาดระแวงกันอยู่ แต่พอมาอยู่ร่วมกันเข้า ก็รู้จักจัดเรื่องเกี่ยวกับจิตใจว่า การอยู่รวมนี่ควรจะจำกัดจำเขี่ย ไม่ควรจะเอาแต่ใจตัวเอง หนักนิดเบาหน่อยควรอภัยกัน สงสารกันแบ่งปั่น ให้ความเมตตากรุณาแก่กันและกัน ฯลฯ อะไรอย่างนี้–มันจึงจะรวมอยู่ด้วยกันได้นะครับ ถ้าทุกคนเห็นแก่ตัว ไม่ยอมเสียสละบ้าง เห็นว่าตัวดีคนเดียวหมู่เดียวเอาตัวรอด เอารัดเอาเปรียบ.... มันก็อยู่กันไม่ได้

นี่แหละครับ ! ถ้ามนุษย์เราไม่วิวัฒนาการให้จิตเกิดคุณธรรมหรือให้จิตมีความเจริญ หรือให้คิดไปในทางที่ถูกที่ควร ไม่จัดระเบียบ ไม่จำกัดจำเกี่ยความนึกคิดไปในทางที่ดีแล้ว– – บ้านนี้ก็เจริญขึ้นมาไม่ได้ ก. ไก่ มันก็จะไม่มีให้อ่านมีดเล่มเดียวก็จะไม่มีใช้.... อย่างที่ผมว่าตอนต้นจรวดที่ไปพระจันทร์มันก็จะไปไม่ได้ – –

ก็เพราะเรื่องจิตใจหรือคุณธรรมนี้แหละครับ (ทุกสิ่งทุกอย่างจึงมีขึ้นดีขึ้น)

เมื่อจิตมันฉลาดขึ้นทุกสิ่งทุกอย่างก็ทำดีขึ้นเจริญขึ้นมา

เดี๋ยวนี้–ถ้าไม่มีคุณธรรมเป็นหลักให้ยึดอยู่– – อย่าว่าแต่จะไปถึงพระจันทร์ พระอังคารไหน ๆ ได้เลย.... มันไม่มีความหมายอะไรหรอกครับ ถ้าไม่มีคุณธรรมในจิต ใครคิดอะไรได้เช่น นิวเคลียระเบิดมหาประลัยอะไรอย่างนี้ ถ้าไม่มีคุณธรรมในใจอยู่ ไม่คิดสงสารเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ก็จะเอาไว้ทำไม–คนอื่นนะครับ–จะเอาไว้ทำไม ? ก็ถล่มทลายกันแหลกเกลี้ยงโลกไปแล้ว ไม่ต้องมานั่งพึ่งกันอยู่อย่างนี้ แต่เนื่องจากคุณธรรม-พวกบรรพบุรุษของมนุษย์ชาติ-ปู่ย่าตาทวด ได้พยายามสอนให้ทุกคนได้เรียนรู้โดยรู้ตัวและไม่รู้ตัว ฝังไว้ในสายเลือดของมนุษย์ทุกคนแต่พวกเราไม่รู้ตัว ขณะนี้พวกเราก็ยึดกันอยู่ ถ้าไม่ยึดก็พัง–เกลี้ยงโลกอย่างที่ผมว่า แต่บางคนไม่รู้ตัว ไม่รู้ตัวดังที่ผมเล่ามาตอนต้น ๆ นั่นแหละ

จะเห็นว่าความเจริญด้านวัตถุอื่น ๆ นั้น ความเจริญแล้วมันเป็นเพียงผลที่เกิดขึ้นจากความคิดของจิต มันเป็นเพียงกระพี้หรือเปลือกที่แตก ตัวออกมาจากจิตหรือวิชาการทางจิต

เรื่องของจิตนี่ มันสำคัญที่สุดของการมีชีวิตอยู่ของมนุษย์ คือเรื่องทางธรรมนี่แหละครับ ! ผมเคยพูดถึงคำ

พังเพยของคนไทยเราที่ว่า "คับที่อยู่ได้-คับใจอยู่ยาก" นั้น หมายถึงความจริงของมนุษย์ชาติหรือสัตว์ทั้งหลายทีเดียว นะครับ – –

คำว่า "คับที่อยู่ได้" มันหมายถึงว่า-ถึงแม้เราจะมีความเป็นอยู่ในด้านร่างกายจะอดจะอยากหรือทุกข์ยากอย่างไร-ชนิดที่เรียกกันว่า กัดก้อนเกลือกินอะไรอย่างนี้ ถ้าใจมันสบาย มันก็อยู่กันได้ – –

ทีนี้คำว่า "คับใจอยู่ยาก" มันหมายความว่า ถึงแม้จะเป็นเศรษฐี มหาเศรษฐีมีเงินล้นโลก ล้นฟ้า เป็นจักรพรรดิ์ เป็นเทพเจ้าหรืออะไรต่ออะไรในสวรรค์ มันจะสุขทางกายอย่างไร ถ้าใจมันมีแต่ความทุกข์ก็อยู่กันไม่ได้ จะต้องหนี.... บางทีก็ต้องฆ่าตัวตาย อะไรทำนองนี้ – – มีตัวอย่างบ่อย ๆ

มันไม่ใช่เฉพาะมนุษย์นะครับ ! มันเป็นสัญชาติญาณหรือเป็นแกนของสัตว์ทั้งหลายทีเดียว อย่างเช่น-นกยังงี้ครับ! เราเอามันมาขังไว้ในกรง ไม่ให้มันมีความลำบากในเรื่องการทำมาหากินดังเช่นนกตัวอื่น ๆ เลย เราเอาอาหารเข้าป้อนไม่ให้อดให้อยาก ไม่ให้เดือดร้อน ต้องตื่นแต่เช้าขึ้นมาแล้วบิน

ไปหากิน ไปผจญอันตรายในโลกกว้างเช่นนกตัวอื่นๆ ไม่ให้ตากแดดตากฝน พยายามประคบประหงมให้มันกินดีอยู่ดี.... มันอยู่ได้ไหมครับ ? -พอเปิดกรงมันมีทางที่จะออกไปได้ มันบินหนีทันทีครับ !

นี่แสดงให้เห็นชัดว่า เรื่องความสุขทางจิตหรืออิสระทางจิตหรือความนึกคิดที่เป็นเสรี ในทางที่เป็นธรรมชาติวิสัย มันเป็นสัญชาติญาณ ที่เป็นสิ่งสำคัญที่สุดของการมีชีวิตอยู่ของสิ่งที่มีชีวิตทั้งหลาย

เรื่องจิต ผมก็บอกแล้วว่า คือ ธรรมะนี่แหละครับ ธรรมะจะเป็นแกนของความเจริญทั้งหลายทั้งปวงของวิชาการอื่น ๆ วิชาการอื่น ๆ ที่ไม่ใช่ทางธรรม หรือทางวัตถุอะไรต่ออะไรนั้น เป็นเพียงแขนงหนึ่งเหนือผลที่เกิดขึ้นจากวิชาการทางจิตดังที่พูดมาแล้ว – – มันเป็นเพียงปฏิกริยาหรือฝุ่นละอองที่เกิดจากวิชาการทางจิตเท่านั้นแหละ มันเป็นส่วนประกอบชนิดหนึ่งเท่านั้นเอง มันไม่ใช่ตัวแกนหรือแก่นที่จะยึดเหนี่ยวไม่ได้ว่า มันจะทำให้เรามีความสุขอยู่ดีกินดีมีความสุขสบายจริงๆ ในเรื่องชีวิตหรือการดำรงค์ชีวิตในระยะที่เป็นมนุษย์นี้ มันยึดกันไม่ได้จริง ๆ ดอกครับ

"ธรรมะ" นี่ สอนคนเราให้รู้ถึงธรรมชาติวิสัยอย่างแท้จริง – แล้วก็ – เมื่อรู้แล้ว เราควรจะทำอย่างไรกับเรื่องจิตใจ ? อะไรอย่างนี้ – – ทำไมเราจึงจะดำรงค์พัฒนาชีวิตของตน และผู้อยู่ร่วมให้เป็นไปอย่างมีความสุขความเจริญพอเหมาะพอควร เป็นระเบียบเรียบร้อย – – ให้มีความฉลาดนะครับ ให้ใช่ให้มีความโง่– –ให้เกิดปัญญานะครับ!...

อย่างทุกวันนี้เราไปกันถึงโลกพระจันทร์พระอังคารพระอาทิตย์ได้แล้วก็ตาม ความรู้ทางด้านวัตถุหรืออื่น ๆ นั้นมันไม่ได้ทำให้มนุษย์เรามีความสงบอย่างแท้จริงในชีวิตได้เลยนะครับ ไม่มี อะไร มาเปลี่ยน แปลง เรื่อง ธรรม ชาติ วิสัยของมนุษย์นี้ได้เลย – – เราจะเห็นว่าเมื่อล้าน ๆ ปี เราเคยหัวเราะอยู่ยังไง ร้องไห้ยังไง โกรธยังไง โลภหลงยังไง เกิดแก่เจ็บตายยังไง เดี๋ยวนี้ก็ยังงั้นแหละครับ ไม่มีความเจริญด้านวัตถุใด ๆ มาเปลี่ยนแปลงได้เลย – – หมายถึงความเจริญทางวิทยาศาสตร์อะไรต่ออะไรนั่น – มาเปลี่ยนแปลงไม่ได้เลยนะครับ

คนเราจะทุกข์จะสุขนั้นมันอยู่ที่จิตใจของเราเอง–เช่นผมกำลังโกรธอยากจะชกหน้าใครสักคนหนึ่ง อะไรอย่างนี้...

มันไม่มีความเจริญทางด้านวัตถุใด ๆ มาทำการกดสวิท – แป๊บ ! ให้ผมหายโกรธได้ไม่มีเลย เดี๋ยวนี้ก็ยังไม่มี – – ผมต้องมาใช้ความรู้ทางจิตมาพิจารณาว่า "เออ ! คิดอย่างนี้หรือโกรธมาก ๆ มันไม่เป็นประโยชน์นะ...." ต้องเอาเรื่องของจิตมาระงับข่มจิตไม่ให้โกรธมาก ว่า "มันไม่ดีนะ" ต้องมาคิดหรือใช้จิตพิจารณาระงับความโกรธ (จึงจะทำได้) มีไหมครับเดี๋ยวนี้น่ะ ? (ความเจริญทางวัตถุที่สามารถบังคับจิตไม่ให้โกรธ).... ทำไมเราจึงยกย่องยึดถือกันนักกันหนา..... เราหลง........

ผมไม่เคยเห็น – ไม่เคยเห็นจริง ๆ ยังไม่เคยเห็นใครไม่เกิดไม่แก่ไม่เจ็บไม่ตาย ไม่หัวเราะไม่ร้องไห้.... ไม่เคยมีมาเลยตั้งแต่เกิดมาในมนุษยชาตินี่ – – ยังไม่เคยเห็นจริง ๆ จัง ๆ ซักทียังไม่เคยเห็นนักวิทยาศาสตร์คนไหนหรือวิชาการด้านไหน ๆ มาเปลี่ยนแปลงธรรมชาติวิสัยมนุษย์นี่ได้หรือมาบีบบังคับให้จิตมีความสุขได้ – ไม่มีครับ !.... คนโกรธกัน – กดสวิทแป๊บ ! ให้รักกัน ก็ไม่เคยเห็น. เมียกำลังหึงกดแป๊บ! ให้เมียไม่หึง–ก็ไม่มี. คนกำลังจะฆ่ากันกดแป๊บ ! ให้รักกัน–ก็ไม่มีอีก คนกำลังหน้าบึ้งหน้างอ กดแป๊บ ! ให้หายหน้าบึ้ง

หน้างอยิ้มแย้มแจ่มใส – อะไรอย่างนี้ก็ไม่มี – ไม่มีเลยครับ ไม่มีความรู้ด้านวัตถุหรือความเจริญด้านวัตถุใด ๆ มาทำอย่างนั้นได้เลย มันจะมีได้ก็มียาระงับประสาทข่มประสาท เช่น กัญชาอะไรพวกนั้น มันก็ระงับได้ชั่วครู่ชั่วคราว – ผลที่สุดอย่างนั้นน่ะพออยากจะสุขสงบ ก็ฉีดก็กินกัน – อย่างนี้มันไม่ใช่ระงับ มันเป็นการตกเป็นทาษของสิ่งเหล่านั้น มันไม่จริงจังเลย........

คนเราจะรักกัน เกลียดกัน หรือจะเมตตากรุณากัน มันอยู่ที่จิตใจ...... จะเห็นดีไม่เห็นดีหรือเห็นควรไม่เห็นควร มันอยู่ที่จิตใจครับ ! – คนเราจะทุกข์จะสุขก็อยู่ที่จิตใจ จิตใจเป็นตัวการสำคัญ – เป็นตัวการที่จะทำให้เกิดทุกข์เกิดสุข.... **ถ้าไม่รู้จักหรือควบคุมให้จิตให้คิดอะไรไปในทางที่ดีการกระทำอื่น ๆ ทางกายทางวาจา มันก็ออกมาไม่ดี.**

มนุษย์เราจะดำเนินชีวิตของตัวเอง และผู้อยู่ร่วมเป็นหมู่เป็นคณะเป็นสังคมประเทศชาติไปได้ด้วยดีนี้ มันก็ขึ้นอยู่กับคุณธรรมหรือเรื่องของจิตใจนี่แหละครับ ไม่ใช่เรื่องอื่นใดเลยครับ – –

คำว่า "คุณธรรม" หรือ "ธรรมะ" นี้ก็คือ วิชาการทางจิตที่มาเรียกกันสมัยใหม่ว่า "จิตวิทยา" "คุณธรรม" คือ วิชาการที่จะทำให้จิตฉลาด – คิดไปในทางที่ถูกที่ควร อันจะก่อความสุขความเจริญให้แก่ตัวเองและผู้อื่น....

ผมบอกไว้แล้ว "จิต" ของคนเรามันพร้อมที่จะก่อทุกข์ก่อสุขให้แก่ตัวมันเอง แล้วแต่มันจะฟุ้งซ่านหลงใหลไป – – เราจะควบคุมจิตได้ เราก็ต้องมีความรู้.... ความรู้เรื่องอะไรล่ะ? ความรู้เรื่องจิตหรือ "ธรรมะ" นี่แหละครับ.

ศาสดา คือ ยอดมนุษย์

บรรดาศาสดาทั้งหลายผู้รู้ในเรื่องนี้ – ท่านเป็นยอดอัจฉริยบุคคล ท่านได้ศึกษาหาเรื่องความสำคัญของชีวิต ท่านก็มาพบเรื่องจิตนี่เป็นเรื่องสำคัญที่สุด และเป็นเรื่องละเอียดลึกซึ้งลลับซับซ้อนกว่าวิชาการอื่น ๆ แต่อย่างไรก็ตาม ท่านก็ได้พยายามรวบรวมวางเป็นตำรับตำราเป็นบทเรียนไว้ให้เป็นทฤษฎีบทเนื้อแท้และเป็นกลวิธี ตามลำดับขั้นเหมือนวิชาการทางโลกนี่แหละครับ! มันก็มีแบ่งระดับชั้นเหมือนกันนั่นแหละครับ!– เราจะมาเรียนอยู่ได้ที่อุดมศึกษาหรือได้เป็น

อาจารย์ศาสตราจารย์นี่มันก็ต้องได้มาจากความไม่เข้าท่า–ชั้นประถม มัธยม อะไรต่ออะไรมาตามลำดับ – อย่างนั้นแหละครับ!

"ธรรมะ" หรือหลักธรรมต่าง ๆ ในศาสนานั้น มันเป็นกุญแจนะครับ! มันเป็นสูตร เป็นกลวิธี มันเหมือนโน๊ตเพลงแต่ละเสียง หรือตัวอักษรนั่นแหละ – มันก็มีแต่ ก. ถึง ฮ. อะไรอย่างนี้ กว่าเราจะอ่านหนังสือออก เราก็ต้องท่องสระอะ สระอา ก–ะ = กะ ง–ุ = งุ ง–ิ = งิ อะไรต่ออะไรที่ไม่ได้เรื่องไม่ได้ความมาก่อน แต่ละตัว ๆ มันก็ไม่ได้ความดอกครับ! – แต่มันเป็นบรรไดให้เราได้เรียนรู้ขึ้นไปตามลำดับขั้น.... ก. ไก่ ถึง ฮ. นกฮูก แต่ละตัวมันก็ไม่ดีไม่เข้าท่าอะไร หรือเสียงดนตรีเพียงเสียงเดียว มันก็เป็นเพลงไม่ได้ เราต้องเรียนให้ครบ พวกเราก็เหมือนเด็กนักเรียนชั้นอนุบาลหรือประถมนั่นแหละ เข้าโรงเรียนใหม่ๆ พอให้ท่อง ก–อะ กะ ก–อา กา ก็แสนจะเอือม ไม่เห็นสนุกเลย! ไม่เห็นเข้าท่าเลย! ทำไมจะต้องมาท่อง? ทำไมจะต้องมาเขียน ไม่เห็นได้เรื่องได้ความ! หรือแบบเด็กอนุบาลเด็กชั้นประถมต้องมาท่อง ๒×๑ เป็น ๒ ๒×๒ เป็น

๔ จะต้องท่องไปทำไม ? ขณะที่เรียนนั้นเราไม่รู้ดอกครับ ! – บางทีก็เหมือนเราอยู่ชั้น ป. ๓ ป. ๔ สมัยก่อน ๆ นั้น เมื่ออ่านนิทานอิสปเรื่อง "หนูกับราชสีห์" เข้า – – – เอ๊ะ ! เอาเรื่องโกหกมาสอนกันได้ สัตว์พูดได้ที่ไหนมี ? – เราไปติดแค่นั้นนะครับ หรือไม่ไปติดรูปราชสีห์ที่เขียนไว้ในหนังสือว่า "ไม่เห็นสวยเลย" หรือว่า–หนูตัวผู้หรือตัวเมีย ? – เราไปติดกันแค่นั้นแหละไม่บรรลุถึงแก่ของคำสอนว่า นิทานเรื่องสอนให้รู้ว่าอย่างไร ? ตอนเด็ก ๆ เราไม่เข้าใจเลย เราก็ตำหนิ....ครูให้ท่องสูตรคูณ ทำการบ้าน เราก็หนีเสียอะไรทำนองนี้แหละ เดี๋ยวนี้ก็เหมือนอย่างนี้แหละ....

พวกนักวิชาการที่ไปหลงอยู่ทางโลกทางเดียว ไม่เคยรู้เรื่องทางธรรม พอมาเห็นเปลือกกระพี้ของธรรมะหรือกลวิธีบางสิ่งบางอย่างก็เห็นเป็นเรื่องเหลวไหลไปซะแล้ว – นี่แหละครับ ! แล้วจะให้ผมว่าพวกนี้ยังไง ! – จะให้ถือว่าเป็นนักปราชญ์จริง ๆ หรือผู้รู้ – ผมถือไม่ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งแล้ว – พวกนักการบ้านการเมืองที่ไม่รู้คุณค่าทางศาสนาหรือทางธรรมะที่ผมขอบอกให้รู้เสียเลย – – วันนี้ไหน ๆ จะพูดกันแล้ว–ก็ขอพูดให้รู้นะครับ ขอบอกกล่าวเสียเลยว่า–

นักการบ้านการเมืองคนไหน ไม่ว่าจะหนุ่มหรือแก่จนหัวหงอกก็ตาม เป็นปราชญ์ศาสตราจารย์มาจากไหน ๆ ก็ตาม ถ้าไม่รู้ว่า "ธรรมะ" ของบรรดาศาสดาหรือบรมศาสดาทั้งหลาย ที่ท่านได้สั่งสอนให้มวลหมู่มนุษย์ยึดปฏิบัตินั้น คือ "ธรรมนูญปกครองโลกปกครองจักรวาล" ซึ่งเป็นแกนกำเนิดของลัทธิการเมืองต่าง ๆ ในขณะนี้แล้ว.... นักการบ้านการเมืองคนนั้นก็คือ "ตัวซาตานบ่อนทำลายสันติสุขของมนุษย์ชาติ" นั่นเอง

พระพุทธองค์พระบรมศาสดาได้กล่าวถึงธรรมนูญการปกครองโลกจักรวาลนี้ว่า เป็นลัทธิการปกครองที่สำคัญสุดยอดของการปกครองทั้งปวง พระองค์ทรงเรียกไว้ว่า –

"ธรรมาธิปไตย"

ธรรมาธิปไตยคือการปกครองด้วยเหตุและผล ด้วยความพอเหมาะพอดีกับทุก ๆ คน ทุก ๆ ท้องถิ่น ทุก ๆ กาลเวลา ของโลกและจักรวาล--มนุษย์ชาติทุกคนซึ่งต่างกันทุกคน พันล้านคนก็ไม่เหมือนกันเลย ต่างกัน ทั้งยังสังขาร สติปัญญา ถิ่นที่อยู่–แต่ก็สามารถที่ใช้ธรรมาธิป-

ไตยปกครองตัวเองได้ ปกครองครอบครัวได้ ปกครองหมู่คณะสังคมผู้อยู่ร่วมได้ ปกครองบ้านปกครองเมืองปกครองโลกได้– โดยจะยังประโยชน์ความเจริญสันติสุขอันแท้จริงให้แก่มนุษย์ชาติทั้งมวล โดยไม่จำกัดหมู่คณะเชื้อชาติชั้น วรรณะ เพศและวัย.

ธรรมาธิปไตยแกนแห่งลัทธิการปกครองบ้านปกครองเมืองที่ผมว่านี้ ก็เหมือนนักกายกรรมผู้เชี่ยวชาญคนหนึ่งยืนอยู่บนยอดเสาต้นหนึ่ง จำเป็นต้องเลี้ยงน้ำหนักเพื่อการทรงตัวอยู่บนยอดเสานั้นไปรอบตัวทุกทิศทางตลอดเวลา จะกำหนดทิศทางใดทางหนึ่งว่าเป็นทิศทางที่ถูกที่ผิดหรือจะยึดจะหยุดอยู่ทิศทางใดทิศทางหนึ่งไม่ได้เลย ทุกทิศทางพร้อมที่จะถูก ทุกทิศทางพร้อมที่จะผิด ขณะใดจำเป็นจะต้องเลี้ยงน้ำหนักไปซ้าย–ก็ต้องเลี้ยงไปซ้าย ขณะใดที่จะต้องเลี้ยงน้ำหนักไปขวา–ก็ต้องเลี้ยงน้ำหนักไปขาว ขณะใดจะเอนหน้าเอนหลังหรือไปทิศทางใดก็ตาม **ก็จะต้องทำไปตามควรแก่เหตุและผลที่จะทำให้ยืนอยู่บนยอดเสานั้นได้** และจะต้องทำไปตามความคิดเห็นของตัวเอง ไม่ใช่ไปเชื่อคนอื่นที่ไม่ได้มายืนอยู่บนยอดเสานั้นด้วย ไม่ใช่ไปยึดไปหยุดอยู่–เขา

บอกว่าซ้ายเราก็ต้องซ้าย เขาบอกว่าขวาเราก็ต้องขวา เขาบอกว่าเอนหน้าเราก็เอนหน้า เขาบอกว่าเอนหลังเราก็เอนหลัง.....ถ้าไปเชื่อคนอื่นที่ไม่ได้มายืนอยู่บนยอดเสานั้น–นักกายกรรมนั้นก็ไม่สามารถจะยืนอยู่บนเสานั้นได้.

นักกายกรรมผู้มีความชำนาญจะสามารถเลี้ยงตัวอยู่บนยอดเสาได้เป็นปกติ–ด้วยความเชี่ยวชาญชำนาญอย่างยิ่งเป็นอันโนมัติ คือ **มีการเคลื่อนไหวไปทุกทิศทาง–รวดเร็ว–แต่น้อยที่สุด** ไม่เอียงวูบเอียงวาบให้คนอื่นได้เห็นโดยชัดเจนอย่างคนที่ไม่ใช่นักกายกรรม––

การปฏิบัติการของนักกายกรรมที่ทำให้สามารถยืนอยู่บนยอดเสานั้นได้ก็คือ **การปฏิบัติการที่พอเหมาะพอดีกับสภาพที่นักกายกรรมคนนั้นกำลังเป็นอยู่เผชิญอยู่**=นะครับ !

"ธรรมาธิปไตย" แกนของลัทธิการปกครองบ้านปกครองเมืองต่าง ๆ ก็เหมือนนักกายกรรมที่ยืนอยู่บนยอดเสานี่แหละครับ !––ส่วนลัทธิการปกครองอื่น ๆ ที่บรรดานักวิชาการนักปราชญ์ศาสตราจารย์สมัยใหม่เรียกกันอย่างนั้นนั้น–มันเป็นส่วนประกอบของธรรมาธิปไตย เหมือนกับ

ทิศทางที่นักกายกรรมเลี้ยงตัวเคลื่อนไหวไป แต่ละทิศทาง ด้านหน้า ด้านหลัง ด้านซ้าย ด้านขวา คือส่วนประกอบของนักกายกรรมคนนี้ เป็นแต่ว่า–นักวิชาการนักปราชญ์ศาสตราจารย์สมัยใหม่นี้ มองเห็นนักกายกรรมคนนี้เพียงทิศทางเดียว มุมเดียว แง่–เดียวเท่านั้น....

– คนอยู่ด้านหน้าก็จะเห็นว่า – นักกายกรรมคนนี้มีตาสองตา มีหูสองหู หูก็มีรูด้วย ก็จะเห็นไปอย่างนั้น....

– คนอยู่ด้านหลังก็จะเห็นว่า – นักกายกรรมคนนี้ไม่มีตา มีแต่เส้นผมมีแต่ท้ายทอย มีหู ๒ หู แต่ไม่มีรู–ก็จะเห็นไปอย่างนั้น....

– คนอยู่ด้านข้างก็จะเห็นว่า – นักกายกรรมคนนี้มีตาๆ เดียว มีหูๆ เดียว....

– คนอยู่ด้านบนศีรษะ ก้มลงมามอง ก็จะเห็นแต่ศีรษะนักกายกรรมเป็น "จุด" ไม่เห็นเท้าไม่เห็นอะไรอื่น–ก็จะเห็นไปอย่างนั้น....

ต่างคนก็ต่างเห็นคนละอย่าง คนละทิศละทาง และต่างก็ถูกต้องทั้งสิ้น นะครับ!––คนอยู่ข้างหน้าเห็นว่า มีตาสองตา มีหู ๒ หู มีรูด้วย–ก็ถูก!, คนอยู่ข้างๆ เห็นมี

ตาเดียวหูเดียว–ก็ถูก ! คนอยู่ข้างหลังเห็นไม่มีตา หูไม่มีรู–ก็ถูก ! คนอยู่ข้างบนเห็นเป็น จุดกลม ๆ– ก็ถูก....นะครับ ! ไม่ใช่ผิด !– ถูกต้องทั้งสิ้น **เป็นแต่ว่า ถูกเฉพาะทิศทางเดียวแง่เดียว มุมเดียวเท่านั้น**–ไม่ได้ถูกต้องไปทั้งหมด.... ถูกน่ะถูกแน่ ๆ ครับ–ไม่ใช่ไม่ถูก !–––

ไอ้ที่จะ "ผิด" นั้น–ก็คือ–คนอยู่ด้านหน้าที่เห็นตา ๒ ตา หูมีรูก็อยากจะให้คนด้านอื่นเห็นเหมือนตัวเห็นคนอยู่ข้างหลังที่เห็นหูไม่มีรู ไม่มีตาก็อยากให้คนข้างหน้าเห็นเหมือนตัวเห็น คนอยู่ข้าง ๆ ก็อยากจะให้คนที่อยู่ด้านอื่น ๆ เห็นนักกายกรรมคนนั้นมีตา ๆ เดียว หู ๆ เดียว ––คน อยู่ข้างบน ก็อยากจะให้คนที่อยู่ด้านอื่นเห็นนักกายกรรมคนนั้น–เป็นจุดกลม ๆ ––นี่แหละคือ "ความผิดพลาด" ละครับ !

พวกนักปราชญ์ศาสตราจารย์นักวิชาการสมัยนี้ ไม่ได้รู้ไปรอบทิศทางอย่างบรรดาศาสดาหรือบรมศาสดา เมื่อตัวเห็นยังไงก็ยึดมั่นถือมั่นว่า ความคิดความเห็นของตนถูก–ของคนอื่นผิด...นี่แหละคือความผิดพลาดของบรรดานักวิชาการนักปราชญ์ศาสตราจารย์สมัยนี้แหละครับ !....

ลัทธิการเมืองสมัยใหม่คือกระพี้ของธรรมาธิปไตย

....การเห็นคนละแง่คนละมุมแต่ละทิศทางแตกต่างกันไปนี้ บรรดานักวิชาการ นักปราชญ์ศาสตราจารย์ทางการบ้านการเมืองสมัยใหม่ ก็พากันกำหนดเรียกชื่อว่า ลัทธินายทุนบ้าง เผด็จการบ้าง สังคมนิยมหรือคอมมูนิสต์หรืออะไรต่ออะไรอีกร้อนแปดทีเดียว ! แล้วต่างก็ยึดมั่นถือมั่นว่า ความคิดความเห็นของตนถูก ดีกว่าคนอื่นทั้งสิ้นมันควรจะอย่างนั้น มันควรจะอย่างนี้ อย่างนี้ดี–อย่างนั้นดี....ซึ่งความจริงแล้วลัทธิการเมืองต่าง ๆ ที่บรรดานักวิชาการนักปราชญ์สมัยใหม่มากำหนดขึ้นให้เล่าเรียนศึกษากันนี่มันเป็นเพียงเปลือกกระพี้ แง่หนึ่งมุมหนึ่งของธรรมาธิปไตยเท่านั้นแหละครับ เมื่อนำมาใช้ในการปกครองจริง ๆ แล้วก็ต้องใช้ไปทุกทิศทางหรือทุกลัทธินั่นแหละ เป็นแต่ว่าจะตั้งต้นจากซ้ายหรือขวาหน้าหรือหลังเท่านั้น แต่แล้วก็ต้องเคลื่อนไหวไปทุกทิศทางเช่นนักกายกรรมนั่นแหละ–ไม่เช่นนั้นก็ จะไม่สามารถเลี้ยงตัวเอง อยู่บนยอดเสานั้นได้นะครับ–หากแต่ว่าพวกนักวิชาการนักปราชญ์ศาสตราจารย์สมัย

ให่ม่ผู้ถือทิฐิไม่รู้จริงทั้งหลายนี้ ไม่ยอมรับ ไม่ยอมเรียกทิศทางที่ตนวนเวียนไปนั้นเหมือนคนอื่นเท่านั้นเอง....

– – บางคนก็เรียกก็ยึดระยะทางที่เวียนวนไป--ซึ่งมักเป็นเส้นทางเดียวกันนั้น เป็นเมตรกิโลเมตร....

– – บางคนก็เรียกก็ยึด เป็น หลา เป็นลี้........

– – บางคนก็เรียกก็ยึด เป็น ก้าว ๆ นับก้าวเวียนไป........

– – บางคนก็เรียกก็ยึด เป็น เสาไฟฟ้า........

– – บางคนก็เรียกก็ยึด เป็น ไมล์ เท่านั้นไมล์เท่านี้ไมล์........

– – บางคนก็เรียกก็ยึด เป็น โยช ๆ........

อะไร ๆ อย่างนี้แหละครับ !–พวกที่หลงตัวเองว่าเก่งกว่าศาสดาทั้งหลายหรือพวกที่ไม่รู้จริงรู้เพียงเปลือกกระพี้เหล่านี้ ก็นึกว่า–มาตราที่ตัวกำหนดขึ้นยึดถือ ดีกว่ามาตราอื่นที่คนอื่นเขากำหนดขึ้น ต่างคนก็ต่างถือทิฐิ––ของข้าดีกว่า !––นั่นไม่ถูก ! นี่ผิด !–– ของฉันถูก !........ไม่รู้จริงกันเลย....นี่แหละ **ที่พระพุทธองค์ทรงเรียกว่า "ไม่รู้ถึงแก่นมาติดในสมมุติ** – ในมาตราสิ่งที่ตนกำหนดขึ้นเอาเองแต่คน

เดียว–ไม่รู้ว่า เนื้อแท้แก่นแท้ของเส้นทางที่ตนต้องวนเวียนไปนั้น มันเป็นเส้นทางเดียวกันนั่นแหละ! และจะต้องวนเวียนไปในทุกทิศทางไปตามวิธีการเหมือนกันคล้ายคลึงกันนั่นแหละ! จะมายึดซ้าย อยู่แต่ซ้ายไม่ไปขวาไม่ไปหน้าไม่ไปหลัง––มันก็เอียงกะเร่เท่ มันทรงตัวอยู่ไม่ได้หรอก....แต่**อย่างไรก็ตามพวกนักวิชาการบีกระพี้ทั้งหลายเหล่านี้ ก็ยังคิดทรนงว่าตนเองเป็นปัญญาชนสมัยใหม่ ต้องดีกว่าคนสมัยเก่าตัวเองจะเก่งกว่า บรรดาศาสดาให้ได้!–ก็พยายามเผยแพร่วิธีการอะไรของตัวให้คนอื่นสนับสนุน–คิดหยานอยาก พยายามที่จะหาพรรคพวกมาชิงดีชิงเด่นอะไรต่ออะไรกัน-ด้วยเหตุนี้แหละครับ!-ที่โลกมันวุ่นวายอยู่ในขณะนี้........!!**

ความจริงแล้ว–การปกครองบ้านปกครองเมืองนี้–มันแตกตัวออกมาจากการปกครองของคน ๆเดียวหรือครอบครัว ๆ เดียวเท่านั้นแหละครับ/.... เรามาสังเกตดูนะครับ–สังเกตุ–เรื่องครอบครัวนี่แหละว่า ผู้เป็นหัวหน้าบ้าน พ่อบ้านหรือแม่บ้าน ที่เป็นหัวหน้าครอบครัว–ในวันหนึ่ง ๆ

ใช้ลัทธิการปกครองครอบครัวเปรียบเทียบตามที่บรรดานัก
ปราชญ์ผู้ยิ่งใหญ่ทั้งหลาย บัญญัติขึ้นที่ผมว่ามาเมื่อกี้นี้ดูนะ
ครับ

ตื่นเช้าขึ้นมา ลูกคนเล็กงอแงไม่ยอมไปโรงเรียน
พ่อบ้านหรือแม่บ้าน พูดอ้อนวอนก็แล้วอะไรก็แล้ว....ก็ต้อง
ใช้อำนาจบังคับเลยไม่ไปจะเฆี่ยนจะตีเลยครับ--นี่ใช้ "เผด็จ
การ" แล้วนะครับพอไปนั่งโต๊ะกินข้าวด้วยกัน เราก็สังเกต
ดูลูกๆ ๔-๕ คน นั่งอยู่ด้วยกัน-คนนั้นแต่งตัวอย่างนี้คนนี้
แต่งตัวอย่างโน้น คนโน้นแต่งตัวอย่างนั้น--สีนั้น ทรงนี้....
บางทีเราก็ไม่ได้ชอบใจหรอก แต่พอผ่อนปรนได้ เราก็ไม่
ว่าอะไร....หรือว่า **จะ**กินอาหาร จะกินเผ็ดกินเปรี้ยวกิน
หวาน ก็ให้เลือกเอาตามใจชอบ-นี่เป็นสังคมนิยมเสรีประ-
ชาธิปไตยแล้วนะครับ/....ทีนี้ถึงเวลาจ่ายค่าขนม ค่าอาหาร
ให้ลูก ๆ คนเล็กนี่ไม่ได้ใช้อะไร-ไปโรงเรียนก็ไปหลับทาง
โรงเรียนเขาก็มีให้กินเพราะเสียค่ากินให้แล้ว เราก็ให้ไป
สักบาทหนึ่งพอเป็นสินน้ำใจ ทั้ง ๆ ที่รู้ว่าบางทีก็หาย-เราก็
ให้ พวกลูก ๆ คนรอง คนโตก็ว่า "หายทุกที คุณพ่อให้ทำ
ไม ?" ซึ่งเขาก็ไม่รู้ดอกว่าเราให้ทำไม?.... เราก็ว่า "ให้ ๆ

ไปก็แล้วกัน".... บางทีเราก็ไม่ได้ชี้แจงเหตุผลอะไรให้เขารู้ ลูกคนที่ ๒ อยู่มัธยมใกล้ ๆ บ้านเอาไป ๒ บาท ๓ บาท ค่ารถ ค่าราก็ไม่ต้องเสีย คนที่ ๓ โตหน่อย เอ้า! ๕ บาท เจ้าคนโตอยู่มหาวิทยาลัย-เอาไป ๑๐ บาท อะไรอย่างนี้!.... เราก็ต้องแจกจ่ายไปตามสภาพเหมาะสม ตามฐานะหรือความพอดีของเด็ก ๆ--เราจะมาให้เท่าเทียมกันไม่ได้.คนเล็กก็จะมาร้องว่า "คนโตทำไมได้มาก หนูทำไมได้เท่านี้?"....ตามเหตุตามผลแล้วเราก็ต้องชี้แจงเขา แต่คนโตรู้ประสาก็ไม่ต้องชี้แจง ไอ้คนเล็กที่ไม่รู้ประสาก็นึกว่าเรานี่-ไม่ยุติธรรม!ซึ่งเราจะรับฟังนักก็ไม่ได้เหมือนกันนะครับ--ผู้ปกครองคนนี่! มันก็ต้องดูตามฐานะหรือความสมเหตุสมผลอะไรอย่างนี้....

สิ่งไหนพอจะเฉลี่ยให้เท่าเทียมกันได้เช่น ทุกคนจะต้องมีหมอนมีผ้าห่ม เรื่องจำเป็นในการหลับเราก็หาซื้อให้เหมือน ๆ กัน ไม่ว่าคนเล็กคนโตหรือคนใช้เราก็ให้พอเหมาะพอสมตามสภาพ เจ้าคนเล็กเราก็ไม่กล้าให้ผ้าห่มดีนักสอาดนัก เพราะทำเปื้อนทุกที คนโตรู้ประสาแล้วเราก็ให้ดีหน่อยเพราะรู้จักรักษาของอะไรทำนองนี้....

มันไม่มีอะไรที่ไม่ใช้ (ลัทธิการปกครอง)....มันใช้ทั้งนั้นแหละครับ...........พอเงินเดือนออก เอ้า! นี่แม่บ้านเอาไปส่วนหนึ่ง คนใช้เอาไปส่วนหนึ่ง นี่ค่าน้ำ นี่ค่าไฟ นี่ค่าขนมคนเล็กคนโต--เสร็จแล้วเราก็ต้องเก็บไว้บ้าง เพราะอีกหลายวันกว่าจะได้รับเงินเดือนอีก บางคนก็อาจมีเรื่องจำเป็นต้องใช้เกี่ยวกับเรื่องเจ็บไข้ได้ป่วยของครอบครัว ไม่ใช่พอเงินเดือนออกมาก็เฉลี่ยเท่ากันหมด........นี่เป็นลัทธินายทุนเสียแล้ว!....พวกเด็กพวกเล็กในบ้านเช่นคนใช้ก็บอกว่า "ฉันก็ทำงานเหมือนกันทำไมไม่แบ่งให้ฉันเท่ากับทุกคน" ....มันก็ทำไม่ได้ ! เป็นลัทธินายทุนขึ้นมาทีเดียว

จะเห็นว่า เพียงแต่ยกตัวอย่างมาเล็ก ๆ น้อย ๆ นี้ การปกครองครอบครัวในวันหนึ่ง ๆ นั้น เราต้องหมุนเวียนใช้ลัทธิการปกครองที่นักปราชญ์เขาสมมุติขึ้นต่าง ๆ ทั้งหลายแหล่ นี่แหละทุก ๆ ลัทธิเราจึงจะปกครองครอบครัวบริหารครอบครัวให้ดำรงอยู่ได้ ไม่ใช่ต้องไปเชื่อไปยึดอยู่ลัทธิเดียวไม่รู้เหตุไม่รู้ผล....ใครขึ้นบอกต้องทำอย่างนั้นอย่างนี้ซิ ! เราจะไปทำได้ยังไงคนอื่นเขาไม่ได้รู้อะไรภายในบ้านเรา แม้แต่ภายในบ้าน พ่อบ้านทำอะไรแม่บ้านทำอะไร พวกลูก ๆ มัน

ก็ไม่รู้เพราะมันเพิ่งเกิดมา เรามีภูมิหลังตั้ง ๒๐-๓๐ ปี มันจึงเกิดขึ้นมา--มันเก่งกว่า มันฉลาดอะไรอย่างนี้! เราต้องชี้แจง (เท่าที่จะทำได้) เราจะเชื่อนักก็ไม่ได้....ไม่ใช่เด็ก ๆ พูดพูดอะไรก็เชื่อ – เชื่อ!อย่างเช่นทุกวันนี้ พังนะครับ ! มีที่ไหนในโลกบ้าง ? มีไหนครับ ?.... โบราณท่านว่า "คบเด็กสร้างบ้าน" นี่ มันเสียหายขนาดไหน ! ?....เราก็ยังมาฝืน---มีไหมครับ ? มีสักประเทศไหมในโลกนี้ที่ปกครองด้วยเด็ก หรือผู้สร้างความเจริญสันติสุขให้แก่โลก ! เด็กอายุ ๑๘-๑๙-๒๐ ปี มีบริหารประเทศชาติไหนบ้าง ?-**แม้แต่ไอ้พวกเรดการ์-ก็จะทำให้เมืองจีนพังมาทีแล้ว ต้องเนรเทศไปชายแดนและส่งออกไปประเทศต่าง ๆ โน้น หวังให้มันไปตายเอาดาบหน้าโน้น**---เห็นไหมครับ ? -- มันไม่มี !

แล้วทำไมจึงมาทำอย่างนี้ล่ะครับตั้งแต่โลกเกิดมามีไหม ? -- จะเก่งกว่าศาสดากันยังงั้นหรือ ? -- เหลวไหลเต็มที !-- ช่างไม่รู้อะไรเลย........

การปกครองประชาธิปไตย ผมขอบอกเสียทีนะ....ขนาดประชาธิปไตยยังไม่รู้ว่าหมายความว่าอะไร ?.....ตีความหมายเข้าเห็นแต่ตัวทั้งนั้น มันก็ผิดอีก........

คำว่า "ประชาธิปไตย" คือ ถือประโยชน์ของคนส่วนใหญ่ เป็นใหญ่ ไม่ใช่จะมายึดถือเอาการแสดงออกเป็นใหญ่โดยมากก็นิ่งสงบ การแสดงออกนั้นมีจำนวนน้อย จะมายึดถือการแสดงออกเป็นเรื่องถูกต้องไม่ได้– บางทีแสดงออกด้วยความโง่ ด้วยความบ้า ด้วยความคลั่ง เช่น คนบ้าคนบอในกลุ่มชุมชนนั่นแหละ มันก็ต้องแสดงออก....ผมจะอธิบายเรื่องนี้ให้ชัดเจนในโอกาสหลัง เรามาพูดถึงเรื่องการปกครองครอบครัวเทียบกับการบ้านการเมืองนี้ต่อไป........

จากการปกครองครอบครัวที่ผมยกตัวอย่างมานี้ มันก็คือการปกครองบ้านปกครองเมืองของโลกของจักรวาล อยู่ทุกวันนี้แหละครับ ....

พวกที่ปกครองด้วยลิทธิคอมมูนิสต์ ว่า – คนจะเท่าเทียมกัน ไม่ใช่ลัทธินายทุน เป็นเสรี–ประชาธิปไตยไม่ใช่เผด็จการ....มันเป็นไปอย่างนั้นไหมครับ ? ผลที่สุดก็เป็นเผด็จการขนาดใหญ่เลย

มีหนังสือพิมพ์ฉบับเดียว พวกประชาชนทำอะไรตามใจก็ไม่ได้ ต้องทำตามคำสั่งเบื้องบน–แล้วก็เป็นลัทธินายทุนใหญ่เลย....ความจริงแล้ว ลัทธินายทุนด้วยทรัพย์สินเงิน

ทองนั้น มันยังดีกว่าเบากว่า นายทุนที่สะสมอำนาจเป็นทุนนะครับ อำนาจนี้มันยิ่งกว่าทุนทรัพย์ เพราะมันเหนือกว่านายทุนคนไหนมีเงินก็สามารถใช้อำนาจบีบบังคับเอามาได้ มันไม่ยิ่งกว่าหรือครับ ? คอมมูนิสต์นี่เป็นลัทธินายทุนที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลกก็ว่าได้........

–พวกกรรมกรจะสไตร์คก็ไม่ได้....

–ทำงานที่นี่ จะลาออก แล้วไปทำงานที่อื่น–ก็ไม่ได้........

–คนตำบลนี้ จะไปตำบลโน้น ก็ไม่ใช่ไปได้ง่าย ๆ อย่างที่พวกเราได้ไปอยู่ในขณะนี้.......ถ้าดีจริงแล้วไม่ต้องปิดประเทศดอกครับ!––เพ้อฝัน–นิยมกันเสียจริง...... มันไม่เท่าเทียมกันดอกไปที่คอมมูนิสต์นั้นมันก็ยิ่งไม่เท่าเทียมกันหนักขึ้น มีหมู่เดียวคณะเดียวก็คงแบ่งชั้นวรรณะอยู่ในลักษณะหนึ่งเท่านั้นเอง คำว่า " สหาย–สหาย" มันสหายจริง ๆ หรือเปล่าครับ ? หวาดระแวงสงสัย หรือเห็นใครน่าสงสัยหน่อยก็ฆ่าก็แกงกำจัดกันแล้ว ที่เรียกกันว่า " ประธานาธิบดี–ๆ"

ก็คือตั้งตัวเป็นใหญ่เทียมกับกษัตริย์องค์หนึ่งนั่นเอง แต่เรียกไปอีกอย่างหนึ่งเท่านั้นเอง....'' ลัทธิ–ลัทธิหรือ อุดม–การณ์'' ความจริงแล้วคือพยายามตั้งศาสนาขึ้นใหม่นั่นเอง –แต่เรียกเป็นอย่างอื่นแก้ขวย

เมาเซตุงไม่ให้ยึดถือบุคคล–– ไม่ให้ยึดถือบุคคล–แต่เห็นรูปพวกนี้โชว์เกลื่อนไปทุกหนทุกแห่งทั่วโลก––แล้วมันอะไรล่ะครับ?' ไม่ได้ยึดอุดมการณ์อะไรดอก–เหลวไหลเต็มที เราก็เชื่อกันได้

สังคมนิยมหรืออะไรต่ออะไรนี่ก็เหมือนกันนั่นแหละครับ ! ประธานาธิปดีหรืออะไรต่ออะไรพวกหัวหน้าปกครองก็เทียบเท่ากษัตริย์นั่นแหละครับ! ......การปกครองจริง ๆ แล้ว มันก็ต้องใช้ไปทั้งนั้นแหละ มีระเบียบ ข้อบังคับกฎหมายอุดมการณ์อะไรพวกนี้–พูดจริงๆ แล้ว ก็คือการจำกัดจำเกี่ยหรือใช้อำนาจเผด็จการ มีการสะสมอย่างลัทธินายทุน––มันต้องใช้ต้องมี แต่ไม่เรียกกันว่าเป็นเผด็จการ...... หรือพวกเผด็จการ– มันจะใช้เผด็จการอยู่อย่างเดียวตลอดไป

ทุกอย่างเช่นนั้นหรือ? ไม่ใช่ครับ! ก็ต้องมีการผ่อนเบาผ่อนปรนให้ประชาชนมีเสรีภาพตามสมควร บางสิ่งบางอย่างก็ใช้ลัทธินายทุน บางอย่างก็ต้องใช้ลัทธิคอมมูนิสต์นั่นแหละ – ไม่เช่นนั้นมันอยู่ไม่ได้ดอกครับ ขืนฝืนไปมันก็ต้องพัง ! อย่างที่เป็นมานั่นแหละ ฝืนอย่างฮิตเล่อร์ มุสโสลินี ฟาสซีสมาร์ตซิสอะไรต่ออะไรที่เป็น ๆ กันมา มันก็พัง--พังแน่ๆ!!

สยามเมืองยิ้ม ที่กำลังจะเป็นเมืองแสยะยิ้ม

พวกเราล่ะ ! – พวกนักการบ้านการเมืองนักวิชาการนักปราชญ์ศาสตราจารย์ทั้งหลายในขณะนี้.... ผมยังสงสัยเหลือเกินว่า–ทำไม ? จึงไม่คิดไม่นึกถึงว่า–เมืองไทยเรานี่ที่รอดปากเหยี่ยวปากกา ไม่เป็นขี้ข้าใคร เป็นเอกราชอยู่ได้ทุกวันเพราะอะไร ?– –

เพราะลัทธิการปกครองที่มาเรียกกันใหม่ๆ นี่หรือ ?

เพราะเราเอาอย่างประเทศอื่น ยังงั้นเหรอ ?....

เปล่าเลย ! เราเป็นตัวของตัวเอง เรามีแบบฉบับการปกครองของตัวเองเหมือนนักกายกรรมที่ยืนอยู่บนยอดเสานั่นแหละครับ ! เรามีแบบฉบับของตัวเองตลอดมา เราจึงอยู่รอดได้นะครับ ! – –

เราไม่ได้เป็นขี้ข้าใคร ไม่เป็นทาษใคร ทั้งความรู้ลัทธิประเพณีอะไรต่ออะไรของคนอื่นเราไม่เคยเป็นขี้ข้าใครมาก่อน เราถูกยกย่องว่าเป็น "สยามเมืองยิ้ม" หรือสะมายลิ่งแลนด์–มันหมายความว่าอะไรเล่าครับ ? พวกเราก็ไม่รู้!.... เราเป็นสยามเมืองยิ้มอยู่ดี ๆ นี่แหละกำลังจะช่วยกันทำให้เป็นเมืองแสยะยิ้ม ! หรือ–ยิ้มไม่ออก ! อยู่แล้ว! – ทำไม ?.... เป็นปัญญาชน–นักปราชญ์ศาสตราจารย์กันมาได้ยังไง ?....

ไปเรียนเมืองนอกเมืองนา ไปเรียนเมืองกินขนมปังมา กลับมาก็จะให้เมืองไทยกินขนมปังอย่างเมืองนอกเสียแล้ว ทั้ง ๆ คนไทยเคยกินแต่ข้าว....

เมืองไทยมี ๔๐ ล้านคน ก็อยากให้ไปอยู่อย่าง ๘๐๐ ล้านคนเสียแล้ว....

นี่หรือปัญญาชน? ! นี่หรือนักปราชญ์ศาสตราจารย์ของเมืองไทย ?....

รู้หรือเปล่า ?.... ที่เมืองไทยได้รับสมยาว่า "สยามเมืองยิ้ม" มันหมายความว่ายังไง ? ทั่วโลกเขายกย่องเมืองไทยว่ายังไง ?– เพราะอะไร ? เขาจึงว่าอย่างนั้น ?–มันหมายความว่าอย่างไร "สยามเมืองยิ้ม" น่ะ ?....มันหมายความว่า

เมืองไทยนี้มีความสุขความเจริญพร้อมทั้งกายและใจยิ่งกว่าที่แห่งอื่นใดในโลก-เราดีพร้อมสมบูรณ์ทุกสิ่งทุกอย่าง (ทั้งกายและใจ) นะครับ เราจึงได้รับยกย่องอย่างนั้น เราเจริญด้วยคุณธรรมทางจิต เพราะเมืองไทยนี่เป็นเมืองศาสนา โดยเพราะอย่างยิ่งเราถือว่าเป็นเมืองพุทธศาสนา ซึ่งเป็นศาสนาแห่งการรู้แจ้ง แห่งปัญญา แห่งความบริสุทธิทางจิต ในสายเลือดของคนไทยทุกคนนั้น ถูกบรรพบุรุษปู่ย่าตาทวดท่านได้ฝังคุณธรรมไว้ในส่วนลึกของหัวใจ.... มันจึงแสดงออกมา – – จะชั่วดีถี่ห่างยังไง คุณธรรมในส่วนลึกของหัวใจที่เป็นจิตบริสุทธิมันก็แสดงออกมา คนอื่นเห็น

เข้ากี่ชื่นชม–ยิ้มก็ดูประทับใจ.... ไม่ใช่แสยะยิ้ม ? หรือหน้าไม่เอาไหนเลยอย่างเด็กสมัยนี้ ไม่ใช่คิ้วขมวด มองใครอย่างระแวงเป็นศัตรูหรืออะไร ที่เรากำลังเป็นกันอยู่ขณะนี้เห็นคนอื่นไม่ดีทั้งนั้น.... เราไม่เคยเป็นกันอย่างนี้มาก่อนนะครับ ! – –

ผมบอกแล้วว่า เรื่องคุณธรรมทางศาสนานี้เป็นเรื่องของจิตใจ คนไทยแท้ ๆ นั้นถ้าเปรียบเทียบกันแล้วเราเป็นตัวของตัวเองมีจิตใจบริสุทธิ ๑๐๐ % เวลาแสดงออกมาก็ออกมาด้วยความบริสุทธิ มันไม่มืดมัวเหมือนคนอื่นถึงแม้จะมีอะไรปิดบังบ้างก็ตาม เหมือนเรามีไฟฉาย–เราไม่ได้ไปเอาอะไรมาบัง ไม่ได้เอากระดาษสี กระจกสีซึ่งเป็นความคิดของคนอื่นมาบัง เวลาเราฉายออกมามันก็สว่างไสวไม่เป็นสีเหลืองสีเขียวสีแดงอะไรอย่างคนอื่นเขา เราฉายออกมาเป็นแสงของเราเอง

เรายึดมั่นถือมั่นในคุณธรรมทางศาสนาทุกตัวคนนะครับ ไม่ว่าองค์กษัตริย์ ตลอดจนประชาชนพลเมืองทุกหมู่ทุกเหล่า ไม่ว่าเกษตรกร กสิกร หรืออะไร ทุกตัวคนนั่นแหละครับ.... ซึ่งหมายความว่าพวกเราได้ยึดลัทธิการปก

ครองบ้านเมืองมานี่ คือลัทธิธรรมาธิปไตย ถือความถูกต้อง ถือเหตุถือผลความพอเหมาะพอดี ความบริสุทธิ์จริงใจ สันติสุขสงบ....เป็นเรื่องใหญ่ ! เราจึงได้รับยกย่องว่าเป็น "สยามเมืองยิ้ม" อยู่เย็นเป็นสุขกันมาตามควรแก่อาตมภาพตามฐานะความเป็นอยู่ที่เป็นจริงของพวกเรา....และผมขอรับรองว่าเมืองไทยดีที่สุด สุขที่สุดในโลกแล้ว ไม่มีที่อื่นใดมาเปรียบเทียบได้

แล้ว–เพราะอะไรล่ะ ? บรรดาปัญญาชนที่หลงตัวเองว่าเป็นปัญญาชน หรือนักการบ้านการเมืองผู้ยิ่งใหญ่ทั้งหลายของเมืองไทย จึงไม่หาพื้นฐาน ภูมิฐาน ของประเทศตัวเอง กลับจะไปยึดไปถือลัทธิประเพณีธรรมเนียมของคนอื่นเขา ? –มันเพราะอะไร ? ต้องการให้เมืองไทยไปเป็นทาษคนอื่นเขาอย่างนั้นหรือ ? –ไม่ทาษทางตรงก็ทางอ้อมนะ ! ผมจะบอกให้....ผลที่สุดก็ต้องเป็นทาษจริง ๆ ! ของเราดี ๆ อยู่ ไม่คิดไม่พัฒนา กลับจะไปเอาอย่างคนอื่นเขาไม่ได้มายืนไม่ได้มาอยู่ในเมืองไทย....

สอนกัน–หลงผิด ! หลงละเมอเพ้อพกอะไรกัน ? ....เป็นปราชญ์ศาสตราจารย์กันมาได้ยังไงนะ! – – – – คน

ชาวบ้านธรรมดาโง่ ๆ อย่างผม ยังมองเห็นยังงี้แหละ ! แล้วเป็นกันมาได้ยังไง ? สอนกันมาได้ยังไง ในมหาวิทยาลัยหรืออะไรน่ะ ? เรียนกันมาได้ยังไง ? ดูซิ ! เอกลักษณ์ของไทยมันเหลืออยู่ไหมล่ะ ?....

เพ้อเจ้อ–ทยานอยาก–หลงผิดขนาดหนัก–โง่! – – ขอว่ากันเสียทีนะครับ – – เฉพาะพวกที่ดูถูกดูหมิ่นไม่ยึดถือคุณธรรมไม่มองดูตัวของตัวเองนี่ อยากให้คนไทยเมืองไทยไปเป็นเหมือนอย่างเมืองอื่นประเทศอื่น....

เกิดเป็นคนไทยแล้ว มันควรจะเป็นตัวของตัวเอง – – อย่าหลงผิดหน่อยเลยน่ะครับว่าคนนี่มันเหมือนกันไปเสียทุกแห่ง.... ผมเคยบอกแล้วว่า....

คนเรานั้นมันไม่เหมือนกัน มันคือกันเท่านั้นแหละ มันแตกต่างกันทุกคน แตกต่างกันเหมือนลายมือนะครับ.... ผมก็คือผม ท่านก็คือท่านไม่ใช่ผม– ผมก็ไม่ใช่ท่าน ผมกินเผ็ดได้ กินอาหารทีไร ถ้าเผ็ดก็มีความสุขอร่อยทุกที ท่านกินเผ็ดไม่ได้ กินอาหารเผ็ดเข้าไป ท่านก็ปวดท้องทุกที – – คนหนึ่งกับอีกคนหนึ่งก็ต่างกันแล้ว ครอบครัวหนึ่งกับอีกครอบครัวก็ต่างกัน–และต่าง

กันทุกตารางนิ้วนะครับ–ทุกถิ่นที่ ทุกกาล–เวลา ทุกเผ่าพันธ์ ต่างกันทุกคน ทุกหน่วย ทุกเม็ดทุกละอองไอ....เป็นภาวะ สัจธรรมที่ผมเขียนไว้ในนอกกำแพงวัด หรือที่บรรดา ศาสดาบรมศาสดาได้เรียกกันไว้ว่า "บุญบารมี" นั่นแหละ ครับ ! เราก็เห็นกันเป็นเรื่องเหลวไหล – – มีไหมครับ ? คนหนึ่งเหมือนอีกคนหนึ่งนั้น มีไหม ? เช่นผมยืนอยู่อย่างนี้ ท่านจะมายืนสรวมผมในตำแหน่งเดียวกัน ๑๐๐% มันเป็นไป ไม่ได้ ! จะยืนได้ก็ยืนบนบ่า ยืนบนหัว ยืนเบียดข้างหน้า ข้างหลังผมเท่านั้นแหละจะมายืนในตำแหน่งเดียวกันเพียง รอยเท้าทับกันเพียะ ! เป็นไปไม่ได้ดอกครับ....การแตกต่าง กันเพียงองศาเดียวตารางนิ้วเดียวมันก็แตกต่างกันแล้ว ให้รู้ ไว้ซะเรื่อง "บุญบารมี" น่ะ ! มันเป็นภาวะสัจของบรรดา ศาสดาบรมศาสดาหรือยอดมนุษย์ซึ่งหมื่น ๆ ปี พัน ปี จะมา มีมาเกิดสักคนสองคนท่านได้มาบอกเอาไว้....

การแตกต่างกันแต่ละคน แต่ละครอบครัว แต่ละ หมู่บ้าน – หมู่คณะ จังหวัดกับจังหวัดหนึ่ง ภาคกับภาคหนึ่ง แตกต่างกันทั้งสิ้น ฉนั้น ความพอเหมาะพอดี หรือ ความ ถูกต้องของคน ๆ หนึ่ง สิ่ง ๆ หนึ่ง แห่ง ๆ หนึ่ง ก็ย่อม ไม่ใช่ความถูกต้องพอเหมาะพอดีของอีกคนหนึ่ง สิ่งหนึ่งและ

อีกแห่งหนึ่งนะครับ – ทุกคนทุกแห่งทุกถิ่นทุกที่ทุกกาลเวลา จะต้องหาความถูกต้องพอเหมาะพอดีด้วยตัวของตัวเอง ไม่ใช่จะไปยึดเอาความถูกต้องพอเหมาะพอดีของคนอื่น สิ่งอื่นแห่งอื่นมาเป็นความถูกต้องพอเหมาะพอดีของเรา.....มันเป็นไปไม่ได้และไม่ถูกต้องแน่ๆ ความถูกต้องของคนอื่น สิ่งอื่นแห่งอื่นหรือเวลาอื่น เป็นเพียงสิ่งที่เราจะใช้เป็นบรรทัดฐานหรือเป็นข้อมูลเพื่อให้เราหาความถูกต้องให้แก่ตัวเราเอง ให้แก่ครอบครัวของเรา ให้ตำบลที่อยู่ของเรา จังหวัดของเรา ภาคของเรา ประเทศของเรา ไม่ใช่จะไปเอาความพอดีของเราอย่างที่ผมพูดมาแล้วทั้งหมดคือเป็นของตัวเองของครอบครัวของหมู่คณะ ประเทศชาติของเรา....ไม่ใช่ ! ไม่ถูกต้องเลย.... **ความถูกต้องความพอเหมาะพอดีของคน ๆ หนึ่งของสิ่ง ๆ หนึ่ง ไม่ใช่ความถูกต้องพอเหมาะพอดีของอีกคนหนึ่ง สิ่ง ๆ หนึ่ง แต่ความถูกต้องพอเหมาะพอดีของคน ๆ หนึ่ง สิ่ง ๆ หนึ่ง แห่ง ๆ หนึ่ง จะทำให้อีกคนหนึ่งใช้เป็นบรรทัดฐานเป็นตัวอย่างเป็นแนวทางเพื่อหาความถูกต้องพอเหมาะพอดีให้แก่ตนเองได้....**

ฉนั้น การหาความถูกต้องพอเหมาะพอดีมีประโยชน์ให้แก่ตัวเอง – เราจะต้องศึกษาเรียนรู้ความเป็นมาเป็น

ไปของสิ่งทั้งหลายที่อยู่รอบตัวเรา คือ ของคนอื่นสิ่งที่เรากำลังเกี่ยวข้องอยู่เผชิญอยู่ และต้องศึกษาตัวเราเองว่า – – ขณะนี้อยู่ที่ไหน ? เป็นอย่างไร ? ควรจะประพฤติปฏิบัติประการใดมันจึงจะเป็นความถูกต้องพอเหมาะพอดี ในฐานะที่เราอยู่ร่วมกับสิ่งแวดล้อมคนอื่นสิ่งอื่นเหล่านั้น.... จะมากำหนดเองว่า ตรงนี้คือความถูกต้องพอเหมาะพอดีสำหรับเราละ ! โดยไม่ต้องมองไม่ต้องศึกษาไม่ต้องสนใจคนอื่นที่เราสัมพันธ์อยู่รอบๆ มันก็ไม่ใช่ความถูกต้องพอเหมาะพอดีจริงๆ สำหรับเราแน่ๆ....

ความถูกต้องพอเหมาะพอดีมีประโยชน์อย่างยิ่งนี้แหละ ที่พระพุทธองค์ทรงเรียกไว้ว่า "มัชฌิมาปฏิปทา" หรือพวกชาวบ้านเราเรียกว่า "ทางสายกลาง" ๆ !!

ทุกคนต้องหาทางสายกลางเอาเองนะครับ ! ทางสายกลางนี่ เราจะหาได้ก็ต่อเมื่อเรารู้ว่าสายสูง สายต่ำ สายหน้าสายหลังอยู่ที่ไหน ? นะครับ ! เราจำเป็นจะต้องรู้ไปรอบ ๆ ตัวเราจึงจะรู้ว่าตรงไหนมันตรงกลาง ! เราจะมาจุดเอาเองว่าตรงนี้เป็นตรงกลางละ ! ทั้ง ๆ ที่เราไม่รู้ว่าสูงต่ำอยู่ที่ไหน ? – – มันก็กลางไม่ได้ครับ !....

"ธรรมาธิปไตย" นี่เป็นสิ่งที่บรรดาศาสดา หรือ บรมศาสดาทั้งหลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งพระพุทธองค์นะครับ พระองค์ทรงต้องการให้ทุกคน "เป็นตัวของตัวเอง" ใช้สติและปัญญาพิจารณาประกอบการควบคุมหรือพัฒนาชีวิตจิตใจของตนเอง ที่เรียกหรือพูดกันว่า---

เพียรพยายามประพฤติปฏิบัติทั้งกายวาจาใจให้พอเหมาะพอดีอย่างยิ่งกับธรรมชาติ วิสัย วัย สังขาร สติปัญญา ความสามารถ ภาระหน้าที่ ความรับผิดชอบ เหตุการณ์ สิ่งแวดล้อมสัมพันธ์ที่กำลังเป็นอยู่มีอยู่และกำลังเผชิญอยู่ในปัจจุบันกาลทุกวันเวลาเท่าที่จะทำได้เป็นไปได้อย่างมีระเบียบหลักเกณฑ์วิธีการที่ถูกที่ควร (ศีล) มีความตั้งใจแน่วแน่มั่นคงเพียรพยายามไม่ท้อแท้ (สมาธิก) และมีสติปัญญาฉลาดเฉลียวรอบรู้ว่าสิ่งไหน "ควรทำ" หรือ "ไม่ควรกระทำ" แค่ไหนเพียงใด ? รู้จักแก้ไขพัฒนาการปฏิบัติการทั้ง "การทำ" และ "ไม่ทำ" ตามความจำเป็นและเหมาะสมกับสภาพอันไม่เที่ยง (อนิจจัง) ของธรรมชาติวิสัยตลอดเวลา (ปัญญา)

การประพฤติปฏิบัติหรือการปกครองตนเองดำเนินชีวิตของตนเองเป็นไปอย่างพอเหมาะพอดีอย่างยิ่งหรือตามแนวทางสายกลางนี่แหละครับ ! จะก่อความเจริญสันติสุขให้

แก่ตัวเองให้แก่ครอบครัวให้แก่หมู่คณะ ให้แก่ประเทศชาติ ตลอดจนมนุษยชาติทั้งมวลได้นะครับ.......

ผมได้เขียนเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้ในหนังสือนอกกำแพงวัด (ภาคปฐมบท ฉบับสมบูรณ์) ผมก็อยากจะอ่านให้ท่านฟัง เพราะการพูดนี้มันก็ไม่ละเอียดชัดเจนเหมือนที่เขียนไว้ ผมเขียนเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้ที่หน้า 543 นะครับ ผมจะอ่านให้ท่านฟังอีกสักครั้งหนึ่ง เพราะเรื่องนี้มันเป็นมูลเหตุแห่งวันมหาวิปโยค และผมได้เขียนไว้ก่อนที่จะเกิดเหตุนี้ขึ้นประมาณ ๔–๕ เดือนนะครับ และก็ได้แนะนำวิธีการที่จะขจัดความวิปโยคทั้งหลายทั้งปวงไว้ด้วย ผมจะอ่านให้ฟังดังต่อไปนี้ – – –

"ทางสายกลาง" คือ ทางแห่งความเจริญสันติสุข

มัชฌิมาปฏิปทาที่แต่ละคนพยายามประพฤติปฏิบัติเท่านั้น จะสร้างสันติสุขให้แก่ทุกหนทุกแห่งไม่ว่าจะเป็นครอบครัว หรือ หมู่คณะ ประเทศชาติ โลกหรือจักรวาลใดๆ – – ณ ที่แห่งใดมีผู้ประพฤติปฏิบัติตนเองให้อยู่ในแนวทางแห่งความพอดี อย่างยิ่งกับอัตมภาพหรือธรรมชาติวิสัย วัยสังขาร สติปัญญา ภาระหน้าที่ ความรับผิดชอบ เหตุการณ์

และสิ่งแวดล้อมที่ตนเกี่ยวข้องสัมพันธ์อยู่ในปัจจุบันกาลมากเท่าใด ที่แห่งนั้นก็จะมีความเจริญรุ่งเรืองมากเท่านั้น เช่น เมื่อเป็นเด็กก็พยายามเป็นเด็กที่ดี เป็นผู้ใหญ่ก็พยายามเป็นผู้ใหญ่ที่ดี เป็นผัวเป็นเมียก็เป็นผัวเป็นเมียที่ดี เป็นพ่อเป็นแม่ก็เป็นพ่อเป็นแม่ที่ดี เป็นลูกก็เป็นลูกที่ดี เป็นพี่เป็นน้องก็เป็นพี่น้องที่ดี เป็นผู้บังคับบัญชาก็เป็นผู้บังคับบัญชาที่ดี เป็นลูกน้องก็เป็นลูกน้องที่ดี เป็นรัฐบาล–ก็เป็นรัฐบาลที่ดี เป็นประชาชน–ก็เป็นประชาชนที่ดี เป็นสงฆ์–ก็เป็นสงฆ์ที่ดี เป็นฆราวาส–ก็เป็นฆราวาสที่ดี เป็นตำรวจทหาร–ก็เป็นตำรวจทหารที่ดี เป็นแพทย์ เป็นพ่อค้า เป็นนักศึกษา เป็นกรรมกร เป็นนายจ้าง เป็นช่างไม้ เป็นช่างไฟฟ้า เป็นคนขับรถยนต์เรือยนต์เป็นกสิกร เป็นชาวประมงหรือเป็นอะไรต่ออะไร–ต่างก็พยายามทำตัวให้เป็นคนดีมีประโยชน์–ตามภาระหน้าที่ความรู้ความสามารถของตนที่มีอยู่เป็นอยู่และรู้จักพัฒนาชีวิตจิตใจของตนให้ดีขึ้นตามความพอเหมาะพอควร เป็นระเบียบเรียบร้อยเท่าที่จะเป็นไปได้และกระทำได้.... เมื่อเป็นดังกล่าวนี้ ความสงบสุขความเจริญรุ่งเรืองก็จะเกิดขึ้นเป็นเงาตามตัวอย่างไม่ต้องสงสัย !

แต่ – ถ้าหากเป็นไปในทางตรงกันข้ามกับที่กล่าวมาแล้ว คือ ณ ที่แห่งใด หากมีผู้พยายามประพฤติปฏิบัติออกห่างจากแนวทางแห่งความพอดีมากเท่าใด ความทุกข์ยากลำบากมากวุ่นวายก็จะมีมากขึ้นเท่านั้น เป็นต้นว่า เป็นเด็ก – ก็พยายามทำเป็นผู้ใหญ่แบบชิงสุกก่อนห่าม เป็นผู้ใหญ่แล้ว – ก็ทำตัวเป็นเด็ก ไม่รู้จักพัฒนาชีวิตจิตใจให้อยู่ในระดับแห่งวัยสังขาร เป็นลูก – ก็จะทำตัวเป็นพ่อเป็นแม่ เป็นลูกน้องก็จะทำตัวเป็นลูกพี่ เป็นสงฆ์–ก็จะอยู่อย่างฆราวาส เป็นฆราวาสก็จะอยู่อย่างสงฆ์ เป็นตำรวจทหาร –ก็พยายามทำหน้าที่อย่างอื่น เป็นแพทย์ก็จะทำตนเป็นพ่อค้า เป็นนักศึกษา–ก็ทำตนเหมือนคนที่สำเร็จการศึกษาแล้ว เป็นคนไทยก็จะอยู่อย่างต่างชาติ.... อะไรในทำนองนี้ ต่างคนต่างมีความทะยานอยากอยากที่จะเป็นอย่างนั้นไม่อยากจะเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ ไม่พอดีพอควรกับอัตภาพสภาพแวดล้อมวัยสังขาร สติปัญญาที่ตนกำลังเป็นอยู่มีอยู่.... หลงผิดคิดว่า "คนเหมือนกัน" ไม่พยายามเป็นตัวของตัวเอง พยายามที่จะทำให้เหมือนคนอื่น บางทีทั้ง ๆ ที่เป็นมนุษย์ ก็พยายามที่จะอยู่อย่างสัตว์เดียรัจฉาน.... ปราศจากคุณธรรม

ความเป็นระเบียบ-- ความทุกข์ – ความยากลำบากวุ่นวาย ย่อมมากขึ้นอย่างไม่ต้องสงสัยเช่นกัน....

(ข้อความข้างต้นนี้เป็นข้อความที่ผมเขียนลงในคอลัมน์นอกกำแพงวัดของหนังสือพิมพ์ไทยเดลี่ ฉบับวันที่๕-๗ กรกฎาคม ๒๕๑๖ และการรวมพิมพ์เป็นเล่มก็มิได้แก้ไขตัดทอนแต่อย่างใด – – – เป็นข้อความที่เขียนขึ้นด้วยเจตนาดีหวังเตือนสติผู้มืดมัวในอำนาจและผู้กำลังหลงผิดคิดทยานอยากเกิดความพอดีทุก ๆ ฝ่าย ก่อนที่จะเกิดวันมหาวิปโยคขึ้นในวันที่ ๑๓–๑๔ ตุลาคมศกเดียวกัน เป็นการล่วงหน้าเป็นเวลาถึง ๔ เดือนเศษ โดยหวังในความสงบสุขของประเทศชาติและประชาชนส่วนรวมเป็นสำคัญ – – ใครเล่าเขาจะพอใจหรือสนใจ ? แม้แต่กระแสพระราชดำรัสขององค์ผู้เป็นประมุขที่เคารพสูงสุดของคนไทย ก็หามีผู้ใดเข้าใจหรือรับฟังไม่.......

...และแล้ว...วันมหาวิปโยคก็เกิดขึ้นในประเทศไทยจนได้ โหดและเหี้ยม ผูกพยาบาทคาดพยาเวรดังจิ้งหรีดโง่ๆ และเหมือนคนไม่มีศาสนาป่าเถื่อนที่ไม่ใช่คนไทย และไม่ใช่ลูกหลานไทย เอกลักษณ์ของไทยชาวพุทธ ถูก "จักรวรรดิ

นิยมมืด" เลวๆ เข้าครอบงำไว้สิ้นแทบจะไม่มีเหลือให้เห็น ...ความเป็นคนดีมีมารยาทระเบียบแบบแผนประเพณีที่ดีงามอย่างไทยๆ หาได้ยากจากปัญญาชนคนรุ่นใหม่ เพราะหันไปนิยมยกย่องยึดถืออุปนิสัยใจคอทรามๆ กร้าวกระด้างกักขฬะ ตลอดจนกริยามารยาทการแต่งเนื้อแต่งตัวจากกลุ่มคนโง่ปัญญาอ่อนจิตทรามไม่เต็มเต็ง ชาวต่างชาติมาเป็นแบบอย่าง ทั้งๆ ที่เกิดเมืองไทยเป็นคนไทยและคิดจะยึดเมืองไทยเป็นที่นอนตาย ก็ยังหลงผิดคิดอยากจะอยู่อย่างคนชาติอื่นที่ไม่ใช่ไทย ลืมบ้านที่เกิดเมืองที่จะนอนตาย ไม่เป็นตัวของตัวเอง ยอมเป็นเครื่องมือคนอื่นชาติอื่นง่ายๆ โดยรู้ตัวและไม่รู้ตัว ฉวยโอกาสแทรกซ้อนเอารัดเอาเปรียบ ใช้อำนาจบาทใหญ่ โดยหวังประโยชน์ส่วนตัวและหมู่คณะเป็นสำคัญ มองคนอื่นคณะอื่นกิจการอื่นแต่ในแง่ร้ายแง่เสียเป็นศัตรู ชื่นชมวิพากษ์วิจารย์แต่เรื่องไม่ดีไม่งาม และคุ้ยนำความบกพร่องไม่ดีเล็กๆ น้อยๆ เพียง ๑๐-๒๐ % ที่มีอยู่ในคนนั้นๆ กิจการนั้นๆ มาหักล้างทำลายความดีที่มีอยู่ ๘๐-๙๐ % เพื่อให้คนนั้นๆ กิจการนั้นๆ พินาศไปด้วยความสนุกสนานโง่เขลารู้เท่าไม่ถึงการณ์ หรือไม่ก็ด้วยความอิจฉา

ริษยาอาฆาตแค้น จองล้างจองผลาญ ปราศจากการอภัยอโหสิ....ยุให้รำตำให้รั่ว ไม่รู้จักเสียสละยับยั้งไม่รู้จำกัดความจำกัดข่าว ขาดมารยาทขาดระเบียบ ขาดคุณธรรมเมตตาธรรม ยึดมั่นถือมั่นว่าตัวเองเป็นคนดีไม่มีเสียแต่ผู้เดียวคณะ-เดียว ล่อหลอกโน้มนำผู้เยาว์เบาปัญญารู้เท่าไม่ถึงการณ์ ให้ตกเป็นเครื่องมือหาความดีความเด่นความดัง! โดยไม่นึกถึงอนาคตของอนุชนคนไทยและความสงบสุขของผู้อยู่ร่วมในแผ่นดินไทย....เสื่อมทรามและจะทรุดโทรมเดือดร้อนไปทุกหย่อมหญ้า ถ้าไม่ช่วยกันซ่อมแซมสกัดกั้น "จักรวรรดินิยมมืด" ดังกล่าวนี้ออกไปจากจิตใจคนไทย....มิฉนั้นแล้ว ไทยก็จะหาความเป็น "ไท" ได้ยาก ความเสื่อมโทรมทางจิตใจก็จะทรุดหนักยิ่งขึ้น ความระส่ำระส่ายมหาวิปโยคก็จะทวีความวิปโยคยิ่งขึ้น ความทุกข์ ความเดือดร้อนจะเกิดขึ้นทุกตัวคน ทุกครอบครัว ทุกหัวระแหง........

....หากชุมชน ส่วนใหญ่นั้นได้ทุกข์ เราจะสุขอยู่ได้ อย่าใฝ่ฝัน

เรื่องทุกข์สุข ย่อมกระเทือนทั่วถึงกัน สายสัมพันธ์มนุษย์ชาติ ไม่ขาดเอย........จะทำประการใด?........

ทุกคนต้องประพฤติปฏิบัติตามกระแสพระราชดำรัสของสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี ที่ทรงรับสั่งวอนต่อชาวไทยทั้งมวลระหว่างวันมหาวิปโยค....ให้ทุกคนยึดมั่นในพระรัตนตรัย คุณธรรมและศีลธรรมแห่งศาสนาเป็นที่พึ่ง หรือเป็นแนวทางประพฤติปฏิบัติ เพื่อให้ประเทศชาติกลับคืนสู่สันติสุข....**จง "อโหสิกรรมซึ่งกันและกัน !" เวรย่อมระงับ ด้วยการไม่จองเวร........ "เมตตาธรรม" เท่านั้น จะก่อความเจริญสันติสุขอย่างแท้จริงให้แก่ทุก ๆ ฝ่าย....**แล้ว - - -ทุกคนทุกเพศทุกวัยที่อยู่ในผืนดินไทยจะต้องรีบศึกษาและแก้ไขปรับปรุงการปฏิบัติการต่าง ๆ ทางกายวาจาใจ ทั้งเรื่องส่วนตัวส่วนรวม ให้เข้าสู่แนวทางอันถูกต้อง คือ "มัชฌิมาปฏิปทา" ของพระพุทธองค์ที่ผมอธิบายไว้ในหนังสือนอกกำแพงวัด-โดยทันที "มัชฌิมาปฏิปทา" แห่งพุทธศาสนา คือแก่นแท้ของการปกครองระบอบประชาธิไตยที่ทุกคนกำลังเรียกร้องและแสวงหา "มัชฌิมาปฏิปทา" คือแนวทางในการพัฒนาชีวิตจิตใจ สติปัญญาของทุกคนและผู้อยู่ร่วมให้เป็นไปในแนวทางแห่งความเจริญรุ่งเรืองสันติสุขได้อย่างแท้จริง**เป็นหนทางตรง ไม่พาวกวนคิดเคียวหลง**

ไหลไปสู่ความสูญเปล่าของเวลาแห่งชีวิต เป็นแนวทางและหนทางสะดวกที่สุดสบายที่สุด ! และได้สาระประโยชน์ที่สุด ! สำหรับทุกเพศทุกวัย ทุกคน ทุกธุรกิจ ทุกอาชีพ ทุกตำแหน่งหน้าที่ ทุกครอบครัว ทุกหมู่บ้าน ทุกตำบล ทุกอำเภอ ทุกจังหวัด ทุกภาค ทุกประเทศ ทุกโลกและทุก ๆ จักรวาล....

....ง่าย เมื่อ คิด–ติด เมื่อ ทำ....

เป็นเรื่องจริงสำหรับทุกคน ทุกกิจการไม่ว่าจะเป็นทางโลกทางธรรม ไม่ว่าจะเป็นการบ้านการเมือง แต่หากทุกคนมีความเพียรพยายามด้วยจิตใจแน่วแน่มั่นคงไม่ฟุ้งซ่านประพฤติปฏิบัติทั้งกายวาจาใจตามแนวทางที่ยอดนักปราชญ์ศาสดาแห่งศาสนาต่าง ๆ ของโลกผู้ที่ได้บรรลุถึงความรู้แจ้งเป็นจริงแห่งชีวิตเหนือกว่ายอดนักปราชญ์ศาสตราจารย์ทั้งหลายที่มีอยู่ในขณะนี้.... ซึ่งท่านได้ทำแผนที่ชีวิตอันถูกต้องหรือวางหลักวางแนววิธีการขั้นต่ำ ขั้นสูงและกลวิธีไว้ให้ทุกคนทุกระดับใช้ประกอบการเดินทางสู่ความสุขความเจริญอันแท้จริงเป็นการชี้ทางตรงทางสะดวกไว้สำหรับมนุษย์ชาตินั้นแล้ว.... ทุกคนก็ย่อมทำได้ ปฏิบัติได้และสัมฤทธิ์ผลได้–

ไม่ยากนัก เหมือนกับการเดินทางผ่านดงดิบใหญ่ตามเส้นทางที่ผู้เชี่ยวชาญได้สำรวจอย่างละเอียดถูกต้องและทำถนนกรุยทางอันราบเรียบไว้ให้เรียบร้อยแล้ว–ก็ย่อมจะเดินทางไปได้โดยง่ายสะดวกสบายและรวดเร็ว....มันจะยาก ก็ต่อเมื่อเราทระนงไม่ยอมอาศัยเส้นทางเก่าเข้าป่าโดยไม่รู้เหนือรู้ใต้ ขาดประสบการณ์หรือ เชื่อคำแนะนำจากผู้รู้จอมปลอมที่ขาดความชำนาญทั้งหลายเท่านั้น !

เมื่อไม่ใช่ศาสดา ก็อย่าทนงว่าจะพบเส้นทางใหม่....สิ่งใหม่ ๆ ที่เกิดขึ้นคือเปลือกกระพี้หรือขี้ฝุ่นปฏิกิริยาจากของเก่าทั้งสิ้น จะเดินทางไปเหยียบพระจันทร์อังคารได้ก็ต้องอาศัยข้อมูลจากคนคิดคนทำมาก่อนเป็นลำดับชั้นไป และก็ยังต้องยึดต้องใช้กฎทางวิทยาศาสตร์ที่คนโบราณค้นพบ ๙๙.๙๙ % ฯลฯ คนไทยเราไม่ว่าจะเก่งกาจเป็นปราชญ์ศาสตราจารย์ใด ๆ ก็ต้องยึดของเก่า ก. ถึง ฮ. ของพ่อขุนรามคำแหงคนโบราณจนกระทั่งทุกวันนี้ ทั้ง ๆ ที่หนีของเก่าไม่พ้น และต้องใช้ต้องยึดของเก่าอยู่ตลอดเวลา คนรุ่นใหม่ขี้กระพี้หรือฝุ่นละอองของคนเก่า ๆ ยังกล้าหาญชาญชัยดูหมิ่นดูแคลนคนเก่า ๆ ของเก่า ๆ ลืมไปว่าตนเองก็

กำลังกลายเป็นคนเก่าสำหรับคนที่เกิดมาใหม่อยู่ทุกลมหายใจเข้าออกเช่นกัน........อนิจจา มนุษย์หนอมนุษย์.....???.....

ฯลฯ

บ้านเมืองจะรุ่งเรือง ต้องผดุงศาสนา
คุณธรรม ย่อมนำพา ปวงประชา สุขเจริญ
แห่งใด ! ไม่เสริมศาสน์-ศีลพินาศ ธรรมห่างเหิน
แห่งนั้น ! ย่อมยับเยิน สุขจำเริญ บ่ห่อนมี

พิมพ์ที่; อักษรสยามการพิมพ์ 55/5 ตลาดบ้านพานถม บางลำพู กรุงเทพ ฯ
นายอรุณ รุ่งรุจิโรจน์ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา โทร. 825347